Індекс 74393

Мал. И. КОГАНА

— У вас завжди якась модна новинка.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

— А ми до вас у гості зібралися!
— А ми до вас!

Мал. А. СВИНЦОВА

— А пам'ятаєш, Петровичу, як ми були на нелегальному становищі!

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Без слів.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Ти навіть не уявляєш, Галю, яке звідси гарне святкове місто!

Мал. Б. ЖУКОВСЬКОГО

— А що зробиш, коли ліфт не працює!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Так ти тільки кислого купила!
— Ну що ти, я й цукру взяла.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Реакція на удар.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Я ще коли в цирковій студії вчився, то до 100 кілограмів переносив.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

РИБАЛКА У ГОСТЯХ

— Не хвилюйтесь, у мене в ту неділю не менша зірвалася.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

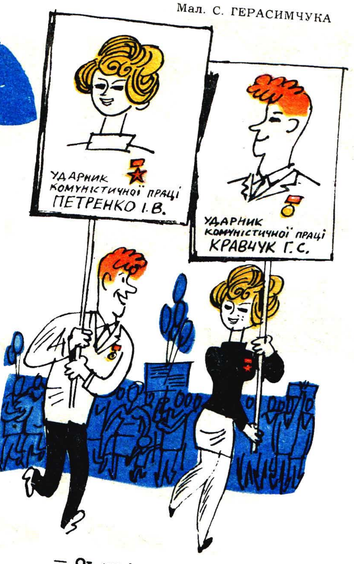

— От ми і познайомились...

ПЕРЕЦЬ

№ 20 (846). Рік видання 44-й Ціна номера 12 коп. КИЇВ. ЖОВТЕНЬ 1970

Здоровенькі були!

Лист до моїх шановних читачів. Майже ліричний, бо йдеться в ньому про таку серйозну штуку, як любов.

I

Різні, так би мовить, сентименти —
То для мене гірше полину,
Але є в житті такі моменти,
Що — ні тпру без цього, ані ну.

І зі мною, признаюся, друзі,
(Хай сатира гріх оцей простить),
Теж буває, що ліричній музі
Підморгнути іноді кортить.

Бо ж і я, пробачте, не без серця
(Безсердечність — гірше од ножа!),
І, коли про те уже ідеться,
Лірика — й для Перця не чужа!

От якраз лірично-ідеальний
Настрій мій у ці осінні дні:
Не такий, щоб — аж
сентиментальний,
А такий, що — саме по мені.

Почуттям у грудях — аж затісно,
Просто — розспіватися готов.
І причина тут — сердечна, звісно,
Тільки ж —
Не кохання, а — любов!

II

Так, любов! Признаюсь по секрету,
Хоч урешті, що там за секрет!!.

Обіймаю поглядом планету,
Як ліричний мовив би поет.

Є на ній, старенькій, пребагато
Усіляких розмаїтих див —
Гори, доли, полюси, екватор...
(Ледь, було, в думках не заблудив!)

Онде квіти ще цвітуть і досі —
Тропіки ж!.. Усякі чудеса!..
А для мене
Наша рідна осінь —
То найбільша радість і краса!

Я люблю її за тихі води,
Ясні зорі, свіжі калачі;
За щедроти рідної природи,
Як і ви, шановні читачі.

А найпаче ту осінню пору
Я люблю за те,
Що всі раби,
Світ увесь почув тоді Аврору —
Вісника новітньої доби.

І повстали гнані та голодні,
Щоб за світлом Ленінським іти;
Щоб вельможні шельми
«благородні!»
Полетіли геть, під три чорти!..

Жовтень із тих пір по всьому світу
Все вперед крокує та вперед,
На космічну вийшовши орбіту
(Як модерний мовив би поет).

І його стрічає люд привітно
І отам, де все тобі — зима,
І отам, де віковічне літо,
Де й за штатом осені нема.

І доходять луни стоголосі
До людей, в усі земні кутки
Про вселюдську весну — нашу
Осінь —
Через води і материки.

Жовтень зве народи за собою,
Трухле все — ламає без жалю...
Пахне світ вселюдською Весною...
От за це я осінь і люблю!

III

Так, люблю ясну жовтневу пору...
Але та любов
без перепон
Йде з святою ненавистю поруч
(От вам — діалектики закон!)

Переймає злість мене одразу,
Як отих згадаю зарізяк,
Що, із глузду з'їхавши од сказу,
Пнуться, метикують так і сяк,

Як би нас і правду нашу горду
Видати за витвір сатани,
А свою розмалювати морду
Так, що начеб — янголи вони.

А живуть зо лжі, із поту й крові
В нечестивих статках та добрі;
А за шеляг — ближньому готові
Запустити в горло пазурі.

Їм — ні людське горе, ані муки
Не стривожать жодному душі —
Гріють, знай, на попелищах руки,
Загрібають чорні бариші.

Круками неситими, брудними
Правду й волю, нелюди, клюють...
От на них усіх та іже з ними
Маю в серці невсипущу лють...

IV

А тебе люблю я, мій читачу,
І тебе, і родичів твоїх
За правдиву, роботящу вдачу,
За веселий, невмирущий сміх.

Ми ж бо з вами, читачі шановні,
Кревну справу робимо одну —
Рідний лан, засіяний у Жовтні,
Захищаємо од бур'яну.

Спільні в нас усі шляхи-дороги,
І коли, буває, невпопад
Хто нам лізе, як щеня, під ноги,
Чи за поли смикає назад,—

Хай то будуть просто шалапути,
А чи явні наші вороги —
Знаємо, як нам із ними бути:
Спільно сміхом гнути в три дуги,

Гнати геть до бісової мами
І дурну личину, і лиху,
Щоби не метлялась під ногами
На Жовтневім зорянім шляху!..

Тож дозвольте, друзі мої милі,
Побажати вам веселих свят,
Бути при здоров'ї та при силі
І у добрім гуморі!
Віват!

Як завжди — від усього серця
Вашого ПЕРЦЯ.

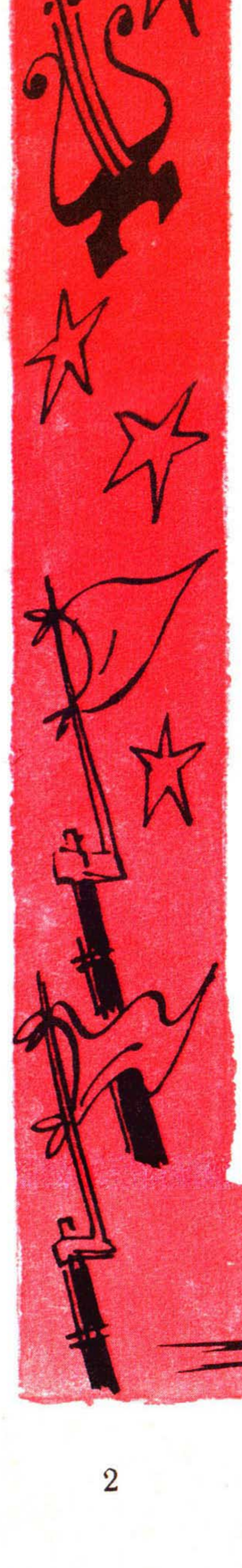

Чорноморці, славні молодці

Дружні шаржі Перця

Групу учасників збройного повстання 1905 року на броненосці «Потемкин» і крейсері «Очаков» нагороджено Почесними Грамотами Президії Верховної Ради Української РСР.

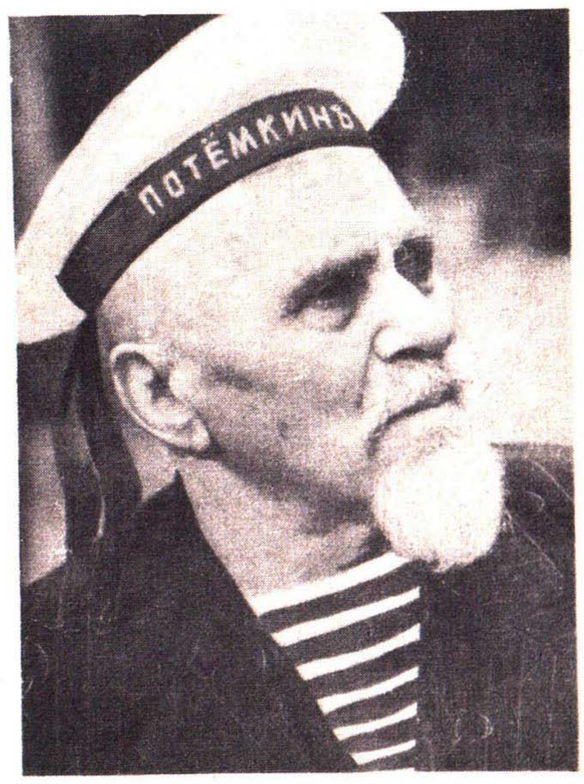

Григорій Микитович Полторацький.

Йосип Хомич Журавльов.

Захар Панасович Цимбал.

Коментує Тіль Уленшпігель

ЩАСТЯ ПІД ЗАБОРОНОЮ

Цікавий експеримент здійснив нещодавно один журналіст із американської газети «Майамі геральд». Передрукувавши у формі петиції Декларацію незалежності Сполучених Штатів Америки (документ, як відомо, виданий ще 1776 року), цей чоловік простояв цілісінький день на одній з вулиць міста Майямі, пропонуючи перехожим прочитати і підписати текст. І що ж ви думали? Лише один з багатьох американців, які у такий спосіб познайомилися з Декларацією, наважився її підписати. Інші говорили, що це «комуністична пропаганда», погрожували — викличемо, мовляв, агентів ФБР...

Після того фрагмент з Декларації незалежності 1776 року дали прочитати учасникам однієї поважної релігійної конференції. 28 процентів опитуваних заявили, що це, безумовно, якийсь уривок із творів... Леніна. Інші висловилися менш категорично, але теж дали зрозуміти, що текст написано якимись революціонерами, тобто «підривними елементами»...

Як бачимо, двох століть було досить для того, щоб документ, який проголошує суверенність народу і рівність усіх людей, став для частини американських громадян не предметом гордості за свою демократію, а навпаки, чимось чужим і ворожим, проти чого їх щоденно підбурює антикомуністична пропаганда. Нині американський капіталізм, залюбки посилаючись на божу волю, придушує силою зброї свободу і в себе вдома, і за межами Сполучених Штатів. Що ж дивного в тому, що це суспільство проклинає і відкидає конституцію, яка визнає за кожним право на щастя?

Щастя, щастя... А від нього недалеко і до «підривної» діяльності — чи не так, панове?

ЛИХІ ПРИГОДИ ПАНА ДЮПОНА

Житель південноафриканського міста Йоганнесбурга Френсіс Дюпон повертався якось додому, коли на нього напали бджоли. Комахи так його покусали, що він упав і втратив свідомість. Коли прибула машина швидкої допомоги, обличчя й руки пана Дюпона почорніли. Лікар відмовився взяти його у машину, посилаючись на те, що він обслуговує лише білих пацієнтів. Зрештою, саме так і повинен діяти лікар у країні апартеїду. Отож, довелося викликати швидку допомогу «для кольорових» і чекати досить довго, перш ніж бідолаха був доставлений до лікарні — теж призначеної, звичайно, для «кольорових».

Ви, звичайно, знаєте, друзі, Тіля Уленшпігеля — легендарного народного героя Нідерландів часів боротьби проти іспанського панування. Пам'ятаєте, як він нещадно вражав своїм гострим словом усіляких гнобителів, інквізиторів та мракобісів? Не забули, мабуть, і того, про що мовиться на останніх сторінках славетної книги бельгійського письменника Шарля де Костера: Уленшпігель не вмер, він став безсмертним, бо безсмертний народ, риси і характер якого уособлював волелюбний Тіль. А це означає, що він і тепер живе серед наших сучасників — бельгійців та голландців. Що ж нині поробляє веселий фламандець?

У кожному номері тижневика Комуністичної партії Бельгії «Драпо руж» («Червоний прапор») можна побачити цей малюнок — усміхнене обличчя Тіля, а поруч — невеличка гостра замітка за його власноручним підписом.

Отож — познайомтеся з кількома злободенними коментарями Тіля Уленшпігеля, опублікованими у тижневику «Драпо руж».

На цьому злигодні пана Дюпона не закінчилися. Гай-гай! Та він же білий, ну зовсім білий, без будь-якої домішки «чорної» чи «кольорової» крові, тепер уже це очевидно! Ну то й що? А те, що відповідно до законів, які забороняють лікарням для африканців приймати білих, треба було знову викликати швидку допомогу і відвозити потерпілого до тієї лікарні, яка відповідає його расовому становищу. Бджолина отрута мала досить часу, щоб вплинути належним чином на організм пана Дюпона, а сам він мав ще більше часу для того, щоб поміркувати про вигоди сегрегації...

У расизмі безглуздя не має меж. Та смішне в ньому часто змагається із огидним. Коли ви почуєте, як західні газети, радіо і телебачення вихваляють Південно-Африканську Республіку, згадайте пана Дюпона. І всіх тих, кого кусають щоденно, кого труять сильнішою отрутою, ніж бджолина, кому платять гріш за тяжку виснажливу роботу, хто приречений на рабське існування тільки тому, що не має честі бути, як пан Дюпон, білонародженим.

ТРИ АМЕРИКАНСЬКІ ІСТОРІЇ

Перша відбулася у В'єтнамі. Деякий час тому командування одного батальйону США розподілило серед своїх солдатів понад сто нагород, призначених для тих, хто доведе, що вбив хоча б одного «в'єтконгівця». Про це розповів кореспондентові газети «Детройт фрі пресс» колишній сержант цього батальйону Шепард. «Щоб довести, що маєш право на відзнаку, треба було пред'явити вухо в'єтнамця», — заявив він. Додам іще таке: мисливці за «підривними» вухами дуже здивовані і обурені тим, що навіть ті люди, в кого вони ще не відрізали вуха, не хочуть слухати заокеанських «рятівників» і все рішучіше виступають проти доброї та вільної Америки.

Білий дім, мешканці якого давно вже познайомилися з тухлими яйцями і до того ж знають, що нині, на жаль, замість тухлих яєць вживається більш грізна зброя, вирішив — і це моя друга історія, — що треба посадити у броньовані автомобілі американських дипломатів, котрі перебувають за кордоном. Конгрес уже виділив гарненьку суму — 95 мільйонів — так званий «викуп популярності» для 35 послів у «небезпечних» зонах, особливо — в Латинській Америці. Але яка броня потрібна, щоб захистити «моральний дух США»? І тут я переходжу до своєї третьої історії.

«Питання століття» поставлено перед американськими психіатрами: як сформувати покоління «стопроцентних янкі», нездатних бунтувати, спалювати мобілізаційні посвідчення, влаштовувати антивоєнні демонстрації тощо? Особистий психіатр президента запропонував такий варіант: піддати усіх шестилітніх дітей «психологічному тестові», що дасть змогу виявити потенціальних «злочинців, бунтівників та правопорушників». Поважний учений не уточнив, яка доля чекає на ці «небезпечні елементи». За останніми відомостями, проект психіатра передано на розгляд міністерства охорони здоров'я, освіти та соціального забезпечення.

Відрізані вуха, броньовані автомобілі, «запобіжна» психіатрія... Здається, що вже конче потрібно піддати «тестові» деякі надто гарячі голови з Вашінгтона.

Коментарі Тіля Уленшпігеля переклав з французької та дав до них коротку передмову

М. ДЕРІМОВ.

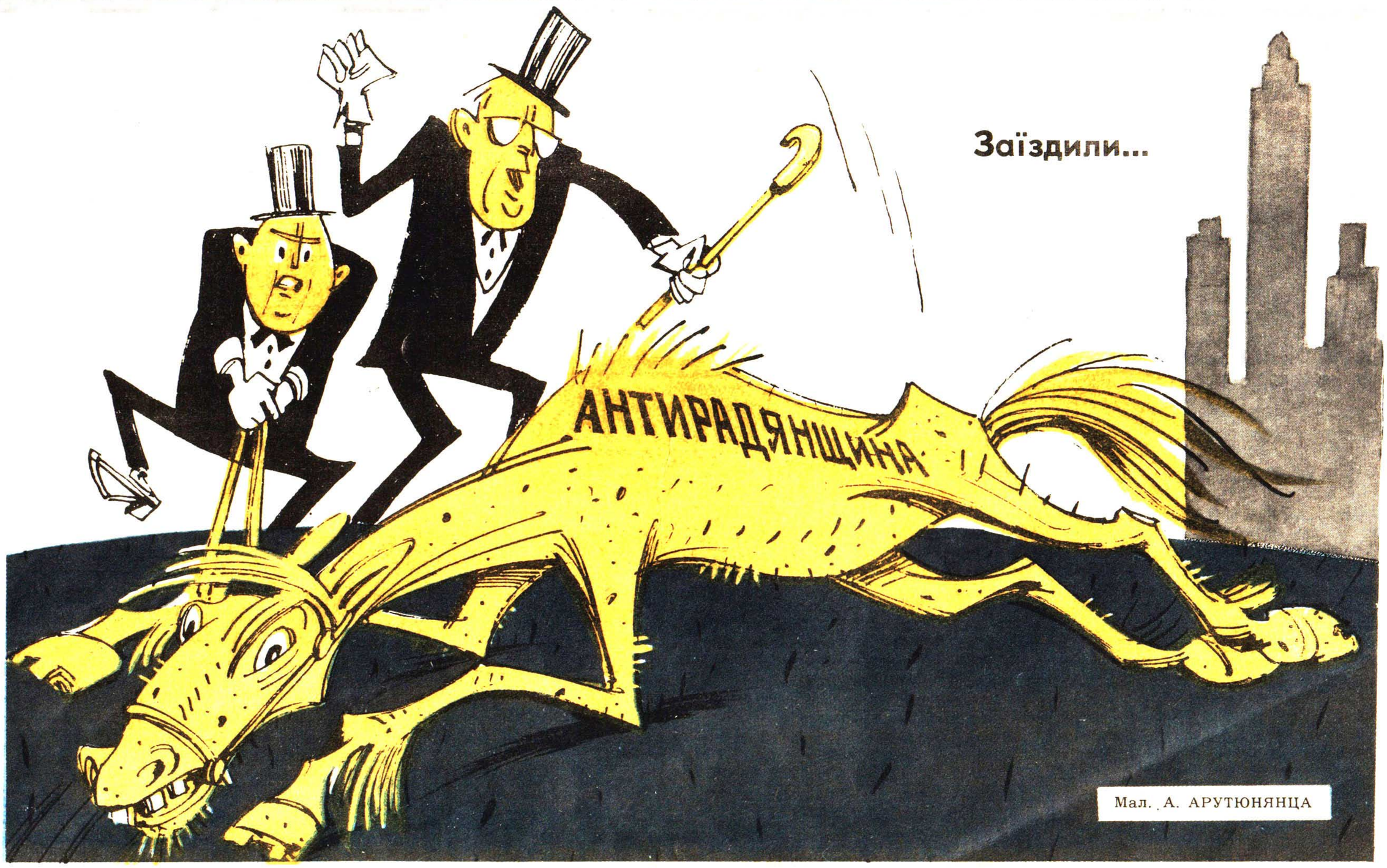

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

Іван СОЧИВЕЦЬ

Чулаківська загадка

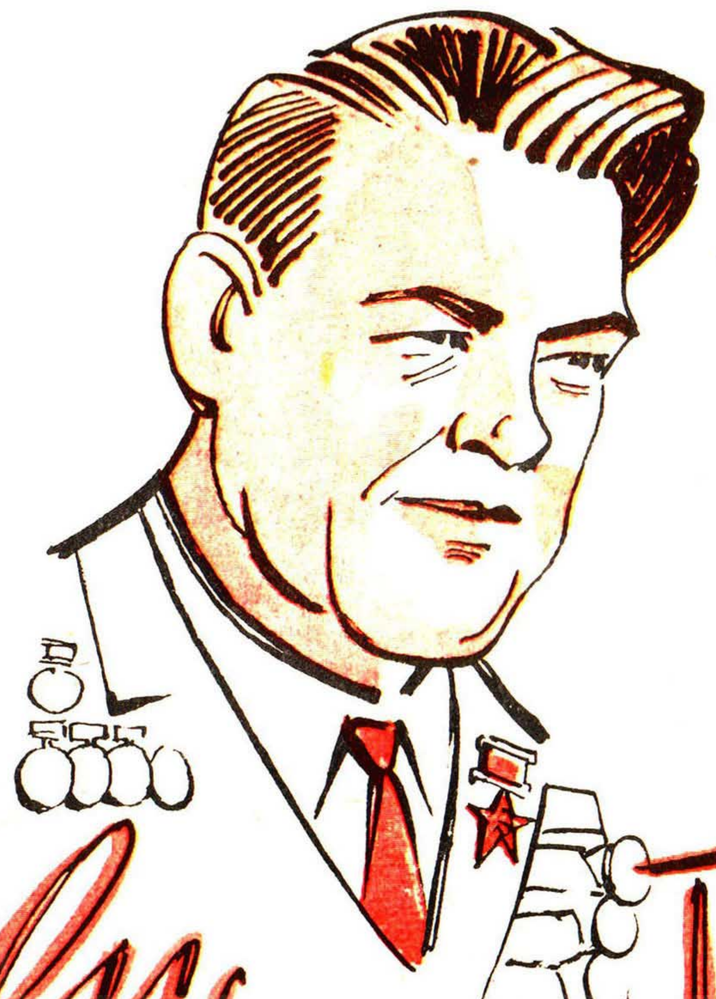

Інколи ми ще чуємо:

— І що воно з селом буде?.. Підросте молоде дівча чи хлоп'я, десятирічку закінчить та й накиває п'ятами до міста. У селі на налигачі не втримаєш. Якби не старі... Ехе-хе!

Це так деякі голови колгоспів бідкаються, руками розводячи та потилиці чухаючи.

Оце «ехе-хе» спало мені на думку, коли ми зустрілися з Миколою Карповичем Садовим — головою колгоспу імені Леніна.

«Ану, думаю, що він скаже з цього приводу?» Починаю обережно, в обхід:

— Скільки воно землі у вашому колгоспі?

— Землі? Ого-го, ніврoку! За день і конем не обскочиш. Доводиться «Волгою» гасати по степу,— жартує Микола Карпович.— А точно — п'ять з половиною тисяч гектарів.

— І є кому поратися біля неї? — веду делікатно далі.

— А то, гадаєте, я сам їй раду даю?

— Як же ви тут у гості один до одного ходите?

— А ми не ходимо. Ми більше їздимо,— роз'яснює голова сільради Юрій Миколайович Дорошенко.— У людей стільки велосипедів і мотоциклів, а в колгоспі стільки автомашин, включаючи й автобуси, що скоро ставитимемо регулювальників. Ну, а наша сільська аристократія — механізатори, будівельники, зав. свинофермою, чабан та інші — катаються на власних легковушках. А скільки у черзі стоять за машинами!..

— Так оце і є той «налигач», що людей у селі держить?

— Він,— сміється Микола Карпович.— На мотузяному нині нікого не втримаєш. Марна робота.

— А молодь?

— Молодь, як їй і належить: їде до міста, вчиться, здобуває спеціальність. Багато повертається і прекрасно влаштовується у рідній Чулаківці. А є й такі, що назавжди виїжджають. Але свого села вони не забувають. І ми радіємо з цього.

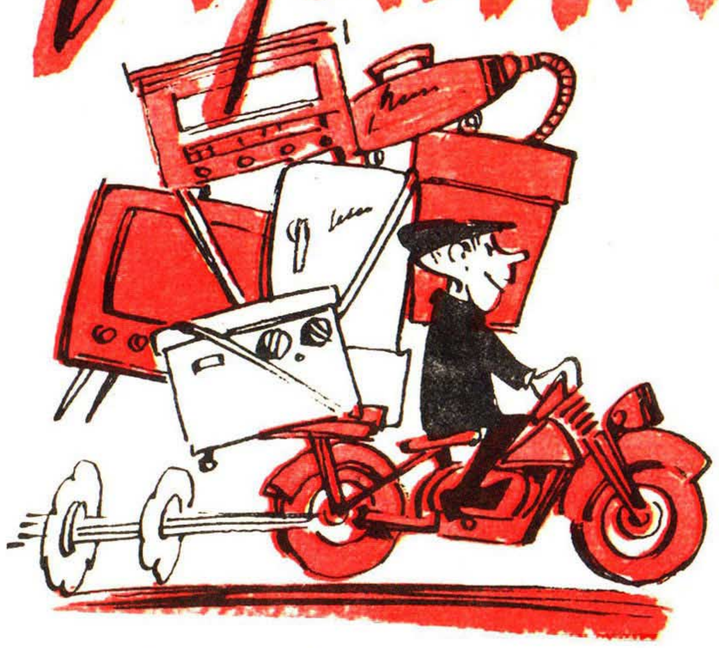

Придивляюся до Миколи Карповича і подумки відмічаю: «Показний, гарний, при доброму здоров'ї мужчина, але сам, ясна річ, п'яти з половиною тисяч гектарів не подужає впорати. Хоч би як упрівав».

— В основному на старих тримаєтесь? — запитую уже з співчуттям і чекаю, зараз ось голова поскаржиться на молодь, видихне з себе оте «ехе-хе» і неодмінно потягнеться рукою до потилиці.

Але Микола Карпович не став ні бідкатись, ні потилиці чухати, а досить оптимістично відповів:

— Ні, старі у нас на заслуженому відпочинку, а працюють в колгоспі в основному молоді.

— На налигачі тримаєте?

Микола Карпович хвильку подумав, щось там прикинув, а тоді голосно розсміявся і відрізав:

— На налигачі! Це точно. А налигач у нас такий, що ніхто з нього і не думає зриватися...

* * *

Село, де в колгоспі імені Леніна головує М. К. Садовий, зветься Чулаківка. Лежить воно на благословенній Херсонщині серед степу широкого в районі Гопри. Тільки не шукайте ви тої Гопри на карті. Такої географічної точки немає. Шукайте Голу Пристань — районний центр на самісінькому березі Дніпра. Це вона тут серед місцевих жителів і в установах так скорочено зветься — Гопри.

Чулаківка — село як село. Хіба що велике. Ідеш, ідеш, а йому ні кінця, ні краю. Щоб усе обійти, треба не одну миску борщу з'їсти. Хати — як лялечки: білі, чепурні, під бляхою чи шифером, і всі в садках, як дівчата у вінках.

А центр!..

Тут ніби злилися докупи уманська «Софіївка» і Асканія Нова.

Але то тепер. А коли шістнадцять років тому почав Садовий тут головувати, не було ще чим

ПОДОРОЖНЯ УСМІШКА

хвалитися. Не було тут, як кажуть, ні ставка, ні млинка, ні вишневого садка.

Чепурити Чулаківку почали з садка. Вірніше з парку.

Розміряли, розпланували величезний вигін, а тоді громадою (правда, на перших порах не всією) вийшли та й посадили парк...

Микола Карпович все там щось чаклував з рулеткою, лопатою та олівцем. «Значить, ось тут будуть озера, тут — містки, тут — фонтан, тут — вольєри, а ось тут...»

Почули скептики оті «фонтан», «вольєри», «озера» та й почали в один голос:

— Щось він не з того боку починає, наш новий хазяїн!

— Ні, з того! — підтримували голову далекоглядніші активісти, бо добре зрозуміли його наміри.

Згодом скептики дружно поприкушували язики. Бо побачили. Бо дочекались — і розкішного парку з озерами, містками та фонтаном. Дочекалися свого-таки чудового зоопарку з ведмедем, мавпою, павичами, страусами, папугами, лебедями, качками, гусьми та іншою дичиною. Дочекалися і млина, і пекарні, і перукарні, і...

До «і» то вже слід віднести шашличну, чебуречну, міського типу «Сільунівермаг», «Продмаг», кінотеатр, музичну школу, Будинок культури... Та всього й не перелічиш.

До речі про «Будинок культури». Назва ця аж ніяк не відповідає дійсності. Бо насправді то справжнісінький Палац! З величезним залом, фойє, кімнатами для гурткової роботи, спортзалом, Кімнатою щастя.

— Та ж ваш Палац втре носа Херсонському обласному театрові!

— Е, ні. Трішки поступається. Сцена у нас теж крутиться, але радіус її щось на сантиметрів 5—6 менший, ніж в обласному театрі...

Віддамо належне скромності чулаківців.

Не дивлячись на скромність, чулаківці живуть з помпою.

З помпою у прямому розумінні. Якщо колись тут були колодязі, на куток один, то нині у селі більше 500 артезіанських колодязів. З помпами. А у багатьох уже й з моторчиками.

Холодильник, пральна машина, газова плита, телевізор — буденне явище для тутешнього степовика. Ця техніка освоєна.

На даному етапі жіноцтво дружно пішло в наступ на віник. Його має витіснити пилосос.

Уже було сказано, що Чулаківка — велике село. Близько тисячі дворів. Це викликало ще одне запитання:

* * *

Усе, про що вже розказано, виросло не на піску. Виросло воно на економічній основі колгоспу.

А колгосп ім. Леніна міцний, технічно оснащений, багатий механізаторами, першокласними спеціалістами.

Та, крім цього, чулаківці ще свято поклоняються одному правилу: «Хто рано встає, тому...»

Ні, ні, бог їм нічого не дає. Дають їм свої трудові руки, свій хист, своя чесна праця.

Отож, коли запитаєте у селі, де, скажімо, Василь. Відповідь одна — у степу. І тракторист у степу, і комбайнер у степу, і чабан — у степу. Літньої пори всі у степу.

І голова теж.

Про голову (щоб не наврочити і щоб не зазнавався) скажемо коротко, М. К. Садовий — Герой Соціалістичної Праці. Сам з сусіднього села Бехтерів. Але давно тут побудувався, обжився, а це гарна прикмета. І колгоспники йому вірять.

Як каже секретар парткому Павло Іванович Ярига:

— Наш голова такий, що і не заспить, і не зап'є, і не загуляє. Він завжди про господарство, про людей дбає.

Найкраща характеристика! Хоч печатку став!

* * *

Можна б розповідати про Чулаківку так:

— Ах, яке чудове село!

— Ох, які тут достатки!

— А культура яка, а побут!

Але не треба сентиментів. У чулаківців усе таке, яким воно і має бути.

Дружній шарж на М. К. Садового намалював Анатолій Арутюнянц.

СВЯТКОВИЙ КОНЦЕРТ

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

**«Хто з любов'ю не знається,
Той горя не знає».**

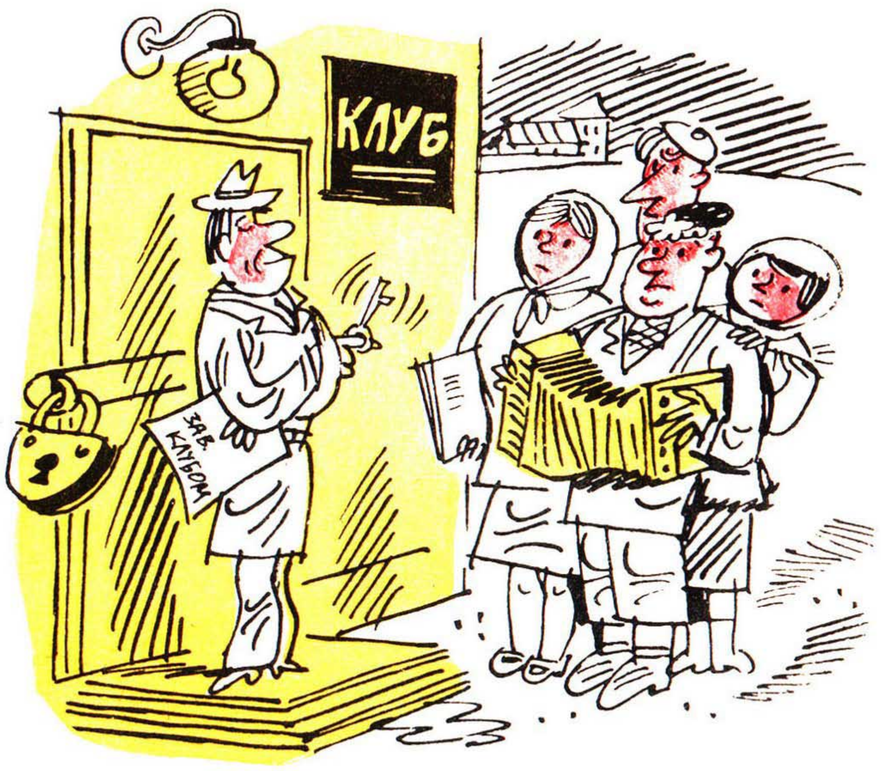

**«Ой не буду відчинять,
Бо ти будеш жартувать»...**

**«Подивися, дівчинонько,
Який я моторний...»**

**«Гандзю моя, Гандзю мила,
Чим ти мене напоїла!..»**

**«Несе Галя воду,
Коромисло гнеться,
А за нею Ваня,
Як барвінок, в'ється».**

**«Ой жаль, жаль
Мені буде,
Візьмуть її люди,
Моя й не буде...»**

І. ЗОЛОТАРЕВСЬКИЙ

РАПОРТ

В цеху місцевпромівського
заводу
змінився начальник.
Новий —
прямо з ходу
почав розбиратись
детально й по суті,
чом цех опинивсь
у фінансовій скруті.
І щоб запобігти
всім зайвим витратам,
забаглось йому обізнатись
зі штатом.
— Товариш Петров!
— Я, товариш начальник.
— Так чим же і як
ми оснастимо чайник?
Технолог насупивсь:
— Не відаю... Хтозна...
Пробачте, це ви жартома
чи серйозно?
При чому тут чайник?
Я — ваш воротар
в команді футбольній
«гарматний удар»!
— Електрик Смирнова,
поставте розетки...
— Та я ж занята! Приміряю
балетки.
— Які там балетки?!
— Які? Та вже треті,
в четвер же мені виступати
в балеті.
— Так ви не електрик?
— Я — прима ансамблю!
— А лампочки хто буде
вкручувать?
Сам я?..

Семенов,
що значився економістом,
таблиць і не нюхав,—
він був тромбоністом.
Козлов,
що проходив наладчиком
пресів,
потів другий місяць
на пляжах Одеси,
і там, біля моря,
чекав на погоду,
щоб кролем
боротись за марку заводу...

Схопився за голову цеху
начальник:
в копієчку добру
обходиться чайник!
Збагнувши, чом цех той
у скруту потрапив,
начальник послав у дирекцію
рапорт:
«...Я прошу відправити
обов'язково:
у «ВОДНИК» — Петрова,
в «ДИНАМО» — Козлова,
Смирнову з Семеновим
разом в естраду.
І збитки ми скоро
залишим позаду».

З російської переклав
В. ЛАГОДА.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Героями фейлетону «Жінці брехати не можна!» («Перець» № 14) були спритні кон'юнктурники. Заради своєї вигоди вони свідомо обдурювали державу.

Одними з таких кон'юнктурників були й голова колгоспу «Зоря комунізму» (Калуський район) І. В. Левицький та бухгалтер Й. В. Собкович. Вони «їхали у передові» на приписках. За перші два місяці цього року голова з бухгалтером, зокрема, «надоїли» у звіті 348 центнерів молока, хоч фактично було надоєно 248.

За грубі порушення державної статистичної звітності і за безгосподарність загальні партійні збори оголосили І. В. Левицькому та Й. В. Собковичу по суворій догані з занесенням до облікової картки. А рішенням загальних колгоспних зборів І. В. Левицького звільнено з посади голови колгоспу.

МИКОЛА КОЛЯНКІВСЬКИЙ

Микола Колянківський — наш новий зарубіжний автор. Мешкає в Канаді. За національністю — українець. За фахом — журналіст. За покликанням — гуморист. Видає мистецький журнал «Ми і світ» і через однойменну картинну галерею популяризує серед канадців українське радянське мистецтво.

Пропонуємо читачам гуморески Миколи Колянківського.

ТАКА СОБІ ГОРОДИНКА

Чого то вже не забувається на тій чужині-чужениці! І рідну мову, і рідні звичаї, і пісень, і птичок рідних, і рідну флору, і навіть рідну кулінарію.

Росте собі в Україні невеличка ростом городина.

Не тільки в Україні, ледь не по всьому світі росте, але в Україні вона на кожному городі.

Український борщ без неї не борщ, ковбаса — не ковбаса, і сало без неї — не українське сало.

Городинка така ж назвою скромна, як і видом, — часником, чи ще дрібніше — часничком зветься.

Немало ми з вами світу бачили, немало чого там смакували й нюхали, а городинки такої універсальної, такої серцю близької, як часник, таки не зустрічали.

Нападе вас ностальгія. І крутить, і мучить, видержати годі. З другами-земляками зійдетесь, горілку хлепчете, але настрій далі сумний, наче на поминках. Аж тут вам на стіл часник покладуть.

«Часничок!» — скрикне нараз уся громада. І тугу, наче б помелом змело. Зразу ж сміх, пісні.

Й горілка стає козацькою, й саме повітря насичується чимось рідним, безмежно дорогим.

Коли б не те, що й дехто із братніх сусідів часником одушевляється, ми назвали б цю городинку євшан-зіллям!

Бо ж їдеш, скажімо, трамваєм чи автобусом, і всідає собі людина, як і кожна людина. Чимало ж людей на світі! Бачиш тільки, що не чорна й не жовта, а хто вона і що на душі в неї, хіба вгадаєш?

Та, коли повіяло від неї часником, тоді вже й розціловуйся з нею тричі, бо знаєш відразу, що своя людина!

Біда тільки, що молодь традицію забуває. В кіно підеш, то вже й не розбереш, хто сидить біля тебе, свій чи нехрист якийсь. Та й на еміграційних академіях вже тільки звідти та звідти часничком дише. Єдині ще наші ветерани роду свого не цураються.

Ох, тай люблю ж я вас, достойні свідки слави минулої, коли запах рідного краю приносите. Життя ваше багате й розповіді довгі-довгенькі. Є час наслухатись, є час нанюхатись.

Часничок — прекрасна городинка. Тугу розвіває, рідний край нагадує.

ПЕРЕД ВИСТУПОМ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Колись артисти перед виступом сирі яйця пили, щоб сильний голос був, а тепер моду на шепіт завели, от він і ковтає морозиво.

АМБАСАДОРСЬКА ЗНАТЬ

Скільки нас — амбасадорів * України, самим нам — амбасадорам — невідомо. Пробували вже не раз себе порахувати, завжди збивались з рахунку. По прізвищах підете, то спочатку легко вам приходиться: Ступа, Шило, Дратва, Сало... А до Саламахи дійшли — Саламаха, виявляється, вас не розуміє. Про українців зроду не чував! До Реєнтого прийшли — здавалось би, людина, як і всі люди: не вища і не грубша, а рахувати її за двоє приходиться: для українців він Реєнтий, а для англомовного світу — Раєрсон. Поспішаєте, щоб Кульбабу на список покласти, а з нього, виявляється, вже тільки Кулл залишився, а баба, бог зна, де поділася... Ну й проблема, як його записати — за цілу людину, чи лиш за половину?

Амбасадори, пробачте за слово, не скотина, щоб їх на вагу рахувати, а однак — вага в них далеко не однакова. Як звикли про це говорити наші «старі емігранти»: один вартує стільки то, інший — онтільки, а цей зовсім нічого не вартує!

Діло тих амбасадорів, які нічого не вартують, або малощо вартують, невелике. Їм доводиться репрезентувати Україну тільки на своїй вулиці та перед своєю Фесею. Натомість ті, хто багато вартує, ці репрезентують стару неньку і на Флоріді, і на Гаваях, і в Європі, і на світовому конгресі.

Амбасадорське бідняцтво народжується, одружується та помирає непомітно. Коли б не пожертви, зібрані при тій нагоді на еміграційні фонди, ніхто про це й не знав би. Коли ж народжується амбасадорська знать, духівництво з трьох континентів з'їжджається, щоб її хрестити. При одруженні їх на рушники саджають, тричі довкола престола обводять, благословенства від усіх блаженств відчитують. Про їх смерть всі газети сповіщають, не тільки їхні діла, але й здогадні плани та нездійсненні мрії згадуючи.

Достеменно так, як це звикло бувати в дипломатичному світі. Хіба цікавить когось, що десь там замінили чи відкликали амбасадора Ліхтенштейну, або що народився син в амбасадора Уганди?! А ось уже з американським послом — інша справа. Він тільки гикне, вся преса сповіщає: у посла США нестравність!

Та будь ви серед політичної еміграції малюсенький, як Андора, але дипломатичний статус вам усе одно належиться.

Хтозна, коли б ми так усі заодно стали, то може й значка ДК (Дипломатичний корпус. — Прим. ред.) на автах для всіх нас домоглися б. Дипломатична знать хай мала б ДК з великих букв, а ми з вами вже й малими вдоволилися б.

В кого авта немає, той значок на піджака чи на пальто почепив би. Читали б іншомовні люди та розступалися б:

— Дипломата йде!..

* Амбасадори — представники.

Дали перцю!

У слідчих органів Ратнівського району на Волині прибавилось роботи. їм передали матеріали комплексної ревізії колгоспу «Волинь». Ревізію проведено управлінням сільського господарства райвиконкому.

Чого тільки не виявила ревізія! І нестачі, і псування, і понаднормативне списування колгоспної продукції. Та не на одну тисячу, а на десятки тисяч карбованців.

Усе це зникало, псувалося і списувалося під безпосереднім керівництвом голови правління колгоспу В. К. Березюка. Куди б не повернувся голова, скрізь було знати його пальці.

Діяльність голови правління докладно описали в листі до редакції колгоспники. Листа перевірили. Факти підтвердились. В. К. Березюка від головування в колгоспі усунули. А у слідчих органів Ратнівського району, як ми вже сказали, прибавилось роботи. Про це повідомив редакцію заступник голови Волинського обласного комітету народного контролю т. Ніколайчук.

Телеграфне агентство Перця

ВИТРЯСЛО ДУШУ

СУМИ. (Наш кор.). Витрясло геть усю душу з Миколи Григоровича Свинаренка — начальника Сумського облдоруправління, — коли він на автомашині проїхався по трасі Суми — Юнаківка. Однак Микола Григорович не впав у розпач і особистим прикладом довів, що працювати можна й без душі.

НАПЕРЕКІР ТРУДНОЩАМ

КРЕМЕНЧУЦЬКИЙ район Полтавської області. (Блискавкою від власкора). Незважаючи на холод і сильний вітер, представникам колгоспу імені Петровського вдалося за допомогою грузовика прибуксувати додому з Кременчуцької станції технічного обслуговування артільну «Волгу», щойно відремонтовану за 1800 карбованців.

ВЕСЕЛЕ ДОЗВІЛЛЯ

Чим зайнятися після напруженого трудового дня? Досвід показує, що там, де місцеві Ради взяли організацію культурного дозвілля трудящих у свої руки, люди мають всі умови для повноцінного, змістовного й активного відпочинку. Про чудові здобутки кількох міськрад у цій благородній справі повідомляють спецкори ТАП:

Із КОМУНАРСЬКА Ворошиловградської області. Центром масового відпочинку трудящих стали в місті вулиці Чапаєва та Фрунзе. Особливою популярністю користується тут новий атракціон «Перевір свою уважність». Від бажаючих вимагається пройти цими вулицями у вечірній час, не перечепившись об спеціально встановлені посеред тротуарів півметрові рейки, підняті високо над асфальтом каналізаційні люки та кришки газопроводу. Веселий сміх не вщухає над містом до пізньої ночі;

Із КРИВОГО РОГА Дніпропетровської області. «Раз, два, три, чотири, п'ять — я іду шукать!» Захоплююча гра під такою назвою знайшла численних шанувальників і серед гостей, і серед мешканців міста. Виграє той, хто найшвидше розшукає в Кривому Розі потрібну йому вулицю. А це нелегке завдання, бо табличок із назвами майже ніде немає. Тож не дивно, що міськрада встановила для переможців почесні нагороди, за які з ентузіазмом борються тисячі учасників цієї справді масової гри;

Із КИЄВА. Містечко розваг у Гідропарку, яке було закладене чотири роки тому, є улюбленим місцем активного відпочинку городян. Тут регулярно проводиться вікторина «Чи вмієш ти передбачати майбутнє?» Її учасники мусять визначити рік, коли спорудження містечка розваг буде закінчено. Міськрада гарантує переможцеві право першого катання на каруселі наприкінці XX — на початку XXI століття.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

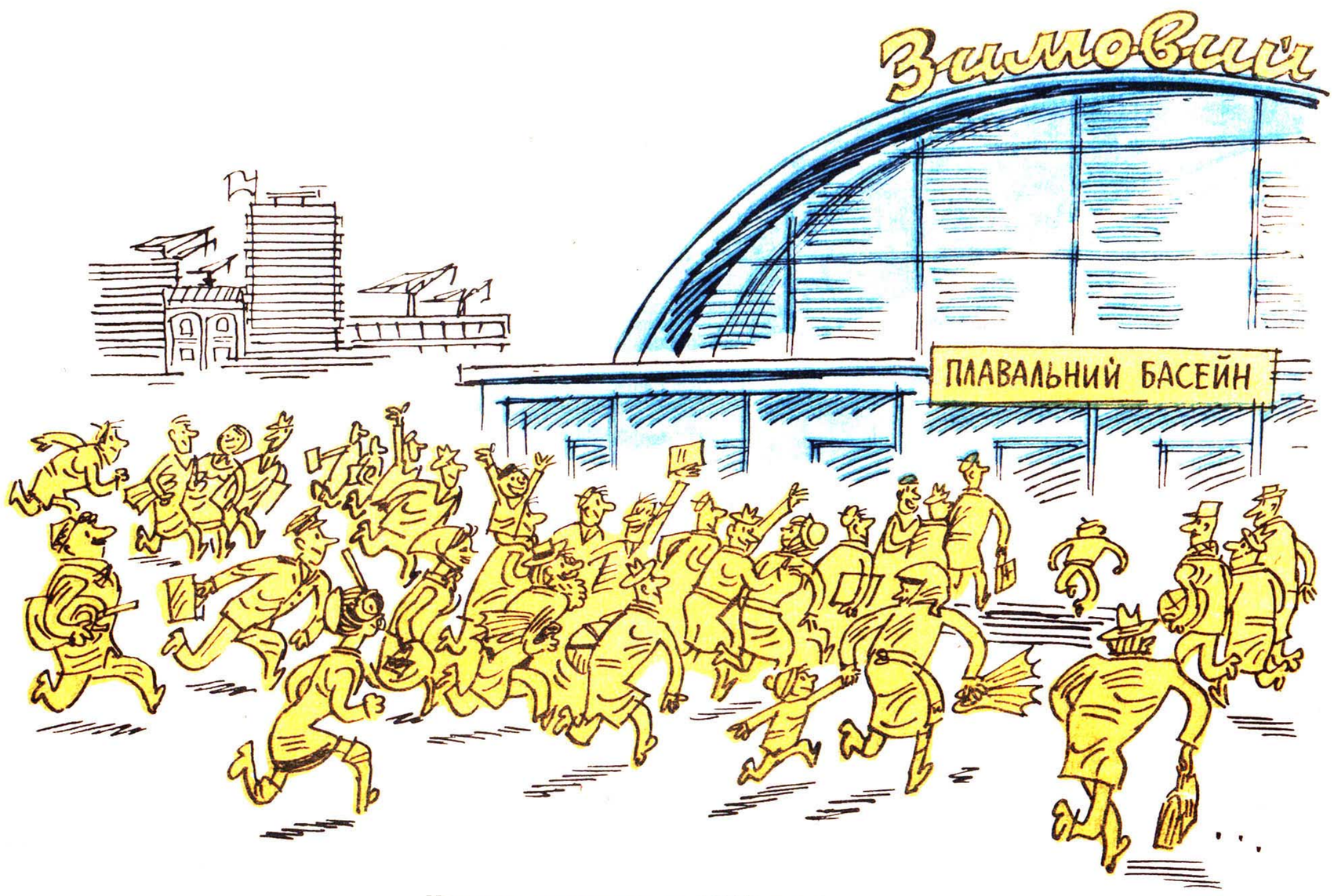

Штурм зимового в 1970 році.

Юрій ІВАКІН

З ЦИКЛУ ПАРОДІЙ „ПІП ТА СОБАКА"

Олександр ІЛЬЧЕНКО

ПОВІСТЬ ПРО ПИСАКУ-ПИСАЙЛА, ВІТЦЯ ВАРЛАМА І ПЕСИКА ЛОЖКУ

Було колись.

А було-таки! Авжеж було!

А було те, що сталося. А сталося те, що трапилося. А трапилося те, що скоїлося одного божого дня в славному городі Мирославі.

Чи то вітром навіяло, чи нашепотів хтось людям, але раптом по базару пішла поголоска: песика Ложку вбито! Якого песика Ложку? Попового. Хто вбив? І не повірите: превелебний отець протопоп Варлам рукою власною. А за що? За шмат ковбаси, кажуть. От і маєш, Гандзю, книш!

Аж тут, ясна річ, покинули всі базарювати.

Аж тут крамарчуки позамикали склепи...

Аж тут жінота забула лаятися в чергах...

Аж тут із шинків, корчом і пиварень повилазили випиваки й пропияки, мочиморди і пиворізи, пропийхрести й пропийволи, гультяї і лобуряки...

І з цирулень повибігали голярі-стрижії, залишивши недоголеними бідолашних клієнтів.

І мартопляси, а простіше — лицедії, тобто штукарі, цебто приставляки, припинили на майдані свої вихиляси.

І позамовкали сопілкарі й лірники, кобзарі й бандуристи...

Перекупки, жебраки, ченці, паламарі, шептухи, ворожки, броварники, олійники, кравчуки, спудеї, ритори й авдитори, гречкосії і мирошники, гайдуки й челядники, а ще — чумаки, писарчуки, школярі, осавули, хорунжі, бунчужні, сотники, сердюки, цигани й волохи, ляхи й москалі, — всі посунули юрбою до Покровської церкви, де був настоятелем отець Варлам.

Вже й Соборний майдан юрба вщерть заповнила. Вже й у церковну браму стукочуть, вітця Варлама ганять, обмовляють, неславлять, паскудять, картають, шпетять і шкилюють. Лементують, волають, гейкають, горлають, свистять, вигукують, репетують, верещать, тупочуть, грюкають, хрякають, гупають, бамкають...

Аж ось вийшов на паперть превелебний отець Варлам. Аж ось він у всіх на очах споважнів (бо був вписаний до мирославської, як ми тепер сказали б, номенклатури), набундючився, напужився, напутрився, напіндюжився, нажабився, наіндичився, надувся й — до громади:

— Тю на вас! І ще раз — тю!

— Чому ж це раптом «тю», святий отче? — здивувалася й образилася громада.

— А тому «тю», що на вас ману напущено, а ви, дурні, й повірили! У баєчку про попа й собаку повірили. У побрехеньку. У фольклор, як воно колись називатиметься... Та якщо хочете знати, чиїх рук ця справа, подивіться осьдечки на цю людину!

І превелебний отець показав на огрядного чоловіка з каламарем на паску й пером за вухом, який стояв, спираючись на ковіньку *, й уважно придивлявся до всього, що діялося на майдані. В огрядному чоловікові з каламарем на паску всі відразу спізнали добре звісного в Мирославі писаку-писайла, що про нього подейкували, ніби він ще й характерник, чаклун, чародійник, химородник, чортолуп і хвилозоп. І вже напевно — шибайголова, паливода, харцизяка, бурлака, гультіпака і розбишака. А також — хитрун, жартун і веселун, вигадник, витівник, химерник і чудій.

— Ану кажи правду за попа Варлама й песика Ложку! — наказала громада писайлові. І той, шануючи громаду, вклонився на три боки, поблагословився на церкву й сказав те, що написано далі. А написано таке:

— Без горілки нема говірки. Порожня миска не вабить писка. Не жди дяки від приблудної псяки. Свисти, попе, чорт попадю топе. Боронь, боже, від скаженої воші. Красти вільно, та б'ють більно. Узяло кота впоперек живота, узяло собаку впоперек с... Відпусти, боже, гріха, коли пригода лиха. Собака в приймах був, та й хвіст збув. На здоров'я козі, що хвіст короткий, на здоров'я мертвому, що ніс холодний. Так до діла, як свиня штани наділа. Голос, як сурмонька, а чортова думонька. Гуляй, тато, завтра свято. Нехай буде гречка, аби не суперечка. Як признався — розквитався. Вам смішки, а мені ні трішки. Як напише писака, то не злиже й собака. Сказано, як зав'язано! Амінь.

Кінець книги першої.

---

* Тобто на ціпок з загнутим кінцем, а не на письменника О. Ковіньку. Ця історична ковінька — тепер у мене: її подарував мені Дмитро Іванович Яворницький, коли я завітав до нього в Катеринославі влітку 1928 р.

Мал. И. КОГАНА

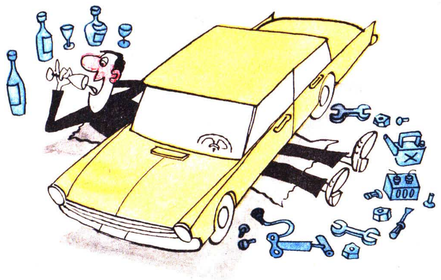

— Бідолаха! І в свято працює!..

А. АНТОНОВ-ТОНИЧ

НЕЗВИЧАЙНИЙ УРОК

ГУМОРЕСКА

В клас увійшов інспектор.

— Будь ласка, викличте до дошки трьох ваших кращих учнів! — сказав інспектор учителю. — Я хочу перевірити їх знання.

До дошки вийшов перший учень. Він швидко розв'язав задачу і сів на своє місце. Вийшов другий. Він також успішно розв'язав задачу.

Та ось несміливо підвівся з-за парти і невпевнено підійшов до дошки третій учень. Він узяв у руки крейду і вже приготувався розв'язувати задачу, як раптом інспектор помітив, що це той самий учень, який виходив до дошки першим.

— Чому ви вийшли вдруге? — суворим голосом запитав інспектор. — Хочете мене обдурити? — він ще раз уважно оглянув учня з ніг до голови. — Ви ж уже розв'язали свою задачу!

Учень винувато усміхнувся і сказав:

— Пробачте, товаришу інспектор, але я вийшов замість свого товариша...

— Замість товариша? — ще більше розсердився інспектор. — Вперше зустрічаюся з таким неподобством!

Почервонівши, учень опустив голову.

В класі запанувала мертва тиша. Всі чекали великої неприємності.

Інспектор знову повернувся до учня, який стояв посеред класу, і запитав сердито:

— Мені все-таки цікаво знати, замість кого ви вийшли до дошки?

— Замість мого кращого товариша. Він пішов на футбол...

Інспектор змінився на обличчі. Але тут же узяв себе в руки і підійшов до учителя.

— Як же це ви допускаєте подібне неподобство? Ви, звичайно, теж помітили, що до дошки один і той же учень виходить вдруге, але вирішили мовчати... Розраховували на мою неуважність...

Учитель почервонів і почав виправдуватися:

— Пробачте, товаришу інспектор, але я не знаю цих учнів.

В інспектора від здивування очі полізли на лоб:

— Що ви сказали?! Ви, учитель, і не знаєте своїх учнів?!

— Це не мій клас.

— Тоді чому ви тут?

— Заміняю учителя, який пішов на футбол...

Інспектору ніби заціпило. Він очманіло помовчав, а потім махнув рукою:

— Дякуйте долі, що я заміняю свого колегу Дранкова, який теж пішов на футбол... Був би він тут, сумно закінчилася б ця історія.

Переклав з болгарської Аркадій МУЗИЧУК.

Мал. В. ГОРБАЧОВА

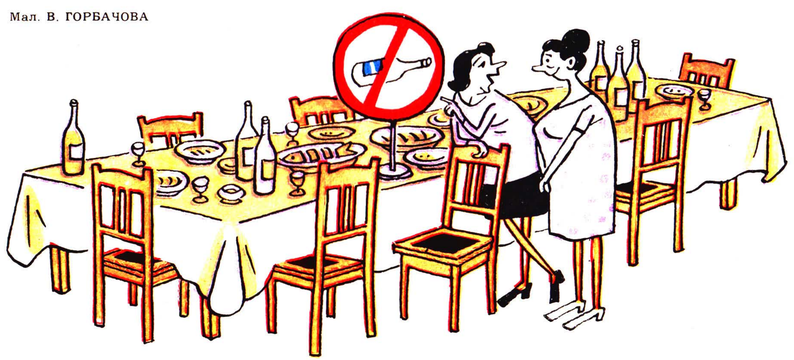

— А це місце для мого чоловіка...

РАДОЄ ДОМАНОВИЧ

Творчість Радоє Домановича (1873—1908), друга і сподвижника видатного сатирика Бранislава Нушича, поки що мало відома в нашій країні. Але його фейлетони і памфлети, алегоричні оповідання і сатиричні нариси і в наш час звучать актуально, заслуговують на увагу. Сьогодні ми знайомимо наших читачів з двома гумористичними цього дотепного і гострого сатирика Югославії.

ДЕМОКРАТИЧНІ ВИБОРИ

— Ви кого обрали старостою? — запитую знайомого селянина.

— Розумієш... знаєш... проголосували за Панту! — протяг він сумно, знизав плечима і розвів руками, ніби хотів сказати: «Що поробиш? Якось воно так вийшло».

— Як?!

— Та так... господь з ним.

— Господь з вами! Невже у вас пристойнішої людини не знайшлося?

— Чому ж не знайшлося? Знайшлося... тільки так вийшло.

— Хто ж примусив? Влада?

— До чого тут влада?.. Злидні наші — ось хто.

— Ні, не повинні були ви цього робити,— продовжував я.

— Господоньку, і це каже розумний чоловік! Тобі ж бо відомо, що в селі у нас робиться?

— Відомо, тому й кажу, що не повинні були ви так робити.

— Не повинні! А який у нас неврожай, знаєш? Все від суховію згоріло. Приїзди до нас на різдво і побачиш, що жоден собака на тебе не гавкне.

— Це ж чому?

— Тому, що всі передохнуть. Хто собаку годуватиме, коли дітям їсти нічого? Скінчиться собача пісня.

— А далі?

— Далі? Як завіє завірюха, та заграє в животі, та заплачуть голодні діти,— куди тоді дінешся? Закинеш торбу за спину та прямо до Пантиної хвіртки: «Господарю!» Господар тільки носа вистромить, а я йому: «Будьте такі ласкаві, пане Панто, позичте торбу кукурудзи, одроблю вам чи поверну. Домовимось по-людському». «Ну, коли так, то мабуть що й дам».

— Он воно як! — продовжує селянин.— А не буду я за нього голосувати, то він і скаже на всі мої прохання-благання: «Е, а чи це не ти влітку за Марка голосував? Отож і йди позичай у нього, а в мене для тебе нічого немає!» А як ти з пустими руками додому повернешся? До Марка звернутися? Та в нього так само нічогісінько нема, як і в мене. Чесний, добрий, розумний — кругом гарний, тільки нічогісінько немає в нього!

Що я мав на те сказати?

(1905 р.).

ПОЛІЦЕЙСЬКА МУДРІСТЬ

Одному мудрому волосному начальникові запали в око поросята одного дядька.

У заповідях господніх ніде не сказано: «Не побажай поросяти ближнього свого».

Зустрів волосний начальник дядька на базарі в місті і каже йому:

— Чуєш, гарні в тебе поросята...

— Та воно б сказати... Що в них гарного? Звісно — звичайні, сільські, для вас, панів, потрібні кращі.

— Ну, ти не крути хвостом, гарні вони, я сам бачив. Як раз для печені. Дядько ти метикований, сам розчовпаєш, що й до чого.

— Хіба принести одно? — питає дядько.

— Звичайно, принеси!

На ту суботу з'являється дядько з поросям. Але мудрий волосний начальник уже все продумав і попередив дружину.

— А що, приніс?

— Приніс, пане, дивіться, таке паця, наче огірочок.

— Ну-ну, спасибі тобі. Знаєш що? Ти вже заодно віднеси його до мене додому, а сам зайди до мене в управління — вип'ємо з тобою кави.

Прийшов дядько з поросям до жінки начальника і каже:

— Ось приніс вам порося, ваші пан звеліли вам віддати.

— Цього ще мені бракувало! Яке ще там порося? Дуже мені треба, щоб воно тут вищало та смерділо та паскудило скрізь. Неси його, куди знаєш!

— Та подивіться, яке пацятко, як той огірочок!

— Знати нічого не знаю! Не потрібна мені ця гидота в хаті. Неси до чоловіка, хай робить з ним, що хоче.

Дядько і сяк і так, а вона ніяк. Що мав дядько робити? Завдав собі порося на плечі — і назад. Приходить до волосного начальника.

— Це що? — питає той, і очі здивовано витріщає.— Чому ти не одніс його додому?

— Був я там, та ваша пані і говорити зі мною не захотіла.

— Ох, голубе, біда з тими бабами! — сказав начальник і, ніби зважившись на щось, додав: — Знаєш що?.. Мені зараз не той... щось печені перехотілося і порося тримати ніде, то ти краще забери його додому і хай воно в тебе побуде, поки мені знадобиться. За відгодівлю я тобі, звичайно, заплачу.

— Ну так — то й так. Не багато воно й з'їсть...

— От і гаразд. Неси його додому і годуй, поки я не скажу.

Так і зробили. Минув там якийсь час, знову приходить дядько до начальника:

— А чи не пригнати вам ваше порося?

— Най ще там погуляє, поки що не треба.

Минув ще місяць, ще два, минуло півроку. Дядько все своєї:

— А чи не пригнати вам ваше порося?

— Бог з ним. Почекаємо ще трохи, настане його час. Годуй його гарненько, тоді вже розрахуємось за все одразу.

— Та вже як там буде,— поштиво відповідає дядько. Що поробиш: влада є влада.

Минув рік. Знову приходить дядько.

— Чуєте, пане начальнику, порося ваше, нівроку, вже зовсім велике. Від жиру вже ледве ходить по подвір'ю, не варто його більше годувати.

— Ой, чоловіче добрий, забув я зовсім про своє порося! Хоч би ти був нагадав мені трохи раніше, а то я свиню купив, заколов і маю бодню сала.

— Що ж його робити? — бідкається дядько.

Подумав волосний начальник і питає:

— А скільки ж потягне моє порося?

— Прикидали ми якось з сусідом, то, мабуть, пудів з дванадцять потягне.

— Ого! — сказав начальник і усміхнувся.

— Відгодувалося порося, нівроку йому.

— А скільки за нього на базарі дадуть?

— Та мабуть що сотні півтори, коли не більше.

— Знаєш, що ми зробимо?

— Та кажіть...

— Кажеш, можна таку ціну взяти?

— Можна.

— Добре. Давай мені сто динарів, порося продай, а решту візьми собі за корм. Воно, звичайно, і на сорок не з'їло, ну та вже десятку тобі за труди.

Що мав робити дядько? Вийняв десять папірців, встромив начальникові в руку, вклонився:

— Спасибі вам, пане.

— Та що там. На десятку купи щось жінці та дітям, скажеш: це вам від волосного начальника за те, що годували його порося.

— Дякую ласкаво, паночку! Що то мудра голова!

(1905 р.).

Переклад з сербсько-хорватської.

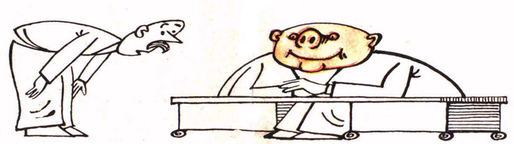

СУЧАСНІ АЛХІМІКИ

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Шукаю чудодійну рідину, щоб оживити цих покійничків...

«ДРУГ ДІТЕЙ»

З НАТУРИ

У лузі зеленім, де річка,
подалі від школи,
від хат,
частенько видать чоловічка
у щільному колі хлоп'ят.
Він голосом хриплим, гугнявим
дітей заповзявся учить,
і їм виверга, як з багна, він
у душу отруту і гидь.

О, він їх просвітить!
Научить!
Уже малолітні курці
тримають масні, аж липучі,
пошарпані карти в руці.
Сидять дітлахи,
наче в цирку,
захоплено стежать за ним:
як дядя,
стараються чвиркнуть
і випустить кільцями дим.
Повчає:
— Жировую! Жировую!
— Ой, дядю, нема в мене треф...
— А, так-перетак його! Знову?
Крий козирем, Філька, не дреф!..
Гидота на кожному слові.
І всотують ті малюки
нечувані триповерхові
добірні його матюки.
Волосся на нім вихрувате,
злі очі,
приплюснутий ніс...
І звідки оцей
вихователь?
Який його дідько приніс?

Ми часом надміру терплячі.
Диверсію ж
чинить цей жох,
толочучи душі дитячі
і сіючи чортополох.

Валентин ЛАГОДА.

ЯПОНСЬКІ КАЗКИ-ЖАРТИ

БРЕХУН

У місті Осака був брехун. Він завжди брехав, і всі це знали. Отож ніхто йому й не вірив.

Якось він пішов гуляти в гори. А коли повернувся, то сказав сусідці.

— Яку я змію щойно бачив! Величезну — таку завтовшки, як бочка, а завдовжки, як оця вулиця.

Сусідка лише плечима знизала.

— Таких довгих змій, як оця вулиця, не буває.

— Ні, змія й справді була дуже довга. Ну, коли не така, як вулиця, то як провулок.

— Де ж це бачено, щоб змії були завдовжки, як провулок?

— Ну, не як провулок, а як оця сосна.

— Як сосна? Не може бути!

— Ну зачекай, я вже скажу тобі правду. Змія була така, як місток через нашу річку.

— І такого не може бути.

— Ну, гаразд, зараз я скажу тобі чистісіньку правду. Змія була завдовжки, як бочка.

— А, он воно що! Змія була завтовшки як бочка, і завдовжки як бочка? То, певно, це й була не змія, а бочка.

Перченя

СТОРІНКА ДЛЯ ДІТЕЙ

ДОБРИЙ СЕЛЯНИН

Один селянин осідлав коня й поїхав до міста по сою. У місті він купив дванадцять діжечок сої.

— Більш як вісім діжечок твій кінь не здужає понести, — сказав йому купець, — лиши чотири поки що в мене. Приїдеш по них завтра.

— У мене кінь уже старий, — відповів йому селянин, — йому і вісім діжечок буде забагато. Я нав'ючу на нього тільки шість, а решту понесу сам.

Так він і зробив: шість діжечок нав'ючив на коня, а решту шість узяв собі на плечі.

Потім сів на коня верхи й поїхав.

Кінь ступив кілька кроків і став. Ноги в нього так і підгиналися. Видно було, що до села йому не дійти.

— От невдячна худобина! — вигукнув селянин. — Інші нав'ючують на своїх коней і по вісім діжечок. А я жалію тебе — шість діжечок на собі везу. Чого ж ти ще огинаєшся?

Пригоди Перченяти

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

Атабек ХНКОЯН

У жовтні ц. р. минає сто літ від дня народження Атабека ХНКОЯНА — класика вірменської літератури, блискучого поета-байкаря, якого у рідному краю називають «вірменським Криловим».

Син пастуха, він став народним учителем як у школі, так і в літературі. З його творів пашить селянська мудрість, пересипана густою сіллю гумору і сатири. Хнкоян гаряче любив творчість Тараса Шевченка, перекладав його вірші, пропагував його слово на своїй батьківщині тоді, коли царизм забороняв навіть згадувати ім'я Шевченка. До речі, Атабек — перший перекладач «Заповіту» Кобзаря на вірменську мову.

В байці, яку пропонуємо сьогодні нашим читачам, Хнкоян висміяв ліберальних торохтіїв і лжепатріотів.

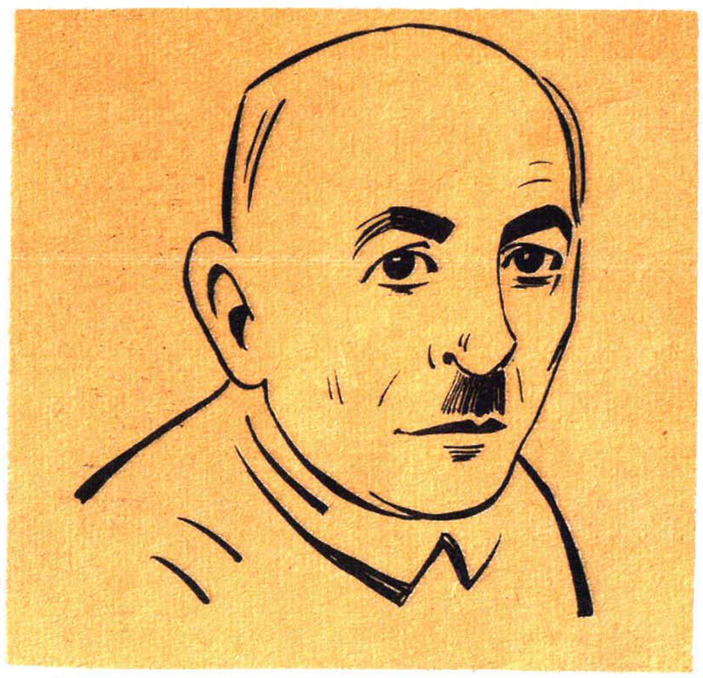

ВІЧЕ МИШЕЙ

БАЙКА

Був голод в мишачій країні:
Злий кіт влаштовував розбійні
Щоденні наскоки до нір...
В мишей урвалося терпіння
І от вже їхній шаста г з і р *
З нори у нору, з двору в двір —
Скликає мишачу громаду
На віче, на останню раду:
Повинна ж сіра дрібнота
Приборкать ворога-кота.
Прийшла сюди мишва́ не про́ста —
Сільська старши́на довгохвоста.
Один з поважних мишаків
Страшну, тривожну річ повів:
— Брати! Послухайте мене!
Життя моє тепер сумне...
Я без сім'ї, один, як палець,—
Мій рід понищив кіт-зухвалець.
Хоч я старий, та в Мишостані
Звик жити в почестях і шані.
А вже й мені надходить край —
Лягай в норі та помирай!
Загине мишача держава
Через отого мишодава!
Як побачить, де нора,—
Враз, розбійник, завмира,
Підкрадається, не дише...
Потім — хап! — і в лапах миша!
З нею грається котина:
То попустить, то підкине,
То мурличе, жеручи;
Очі — наче дві свічі!
Діждем, поки пекельний гість,
Ота потвора рябувата,
Всіх нас по черзі переїсть?
То ж нумо край наш рятувати!
Приніс я дзвоника сюди,
В нім — наш рятунок назавжди.
Берім дзвінка, повісьмо, друзі,
На шию клятому котюзі!
Нехай тоді підступний звір
Полює коло наших нір:
Де б нам загроза не постала —
Нас попередить калатало.
Братове! Хто із вас готовий
Дзвінка повісити котові?
— Ти, Ало́?
— Ало глухий!
— Ти, Бало́?
— Бало сліпий!
— Ти, Чало́?
— Чало кривий!
— Хай Мото́!
— Я ще малий!
— Ти, Посто́?
— Я ледь живий!
— Ти, Амбо́?
— Я весь заслаб!
— Ти, Чамбо́?
— З котячих лап
Тільки втік — і знову лізь?
В серці й так у мене різь!
Попадусь — врятує хто?
— Є сміливці — Бто і Хто!
Ми вже знаєм їхню хватку:
Звіра звалять на лопатки.
Бто на те як запищить:
— Ти, стара макітро, цить!
Ач, хоробро торохтиш!
Сам чіпляй! Завівся ти ж!
— Чом грубиш мені, нахабо,
Подолала глупота?
Дав я раду вам, як лапи
Вкоротити у кота.
Ви жадаєте без міри
Бойових від мене справ:
Щоб і річ казав, і звіру
Сам би дзвоника чіпляв?
Боягузлива порода!
Зграя немічних калік! —
Закричав мишак ізгорда
І хвостисько поволік.
1908—1910 р.р.

Переклад з вірменської Віктора КОЧЕВСЬКОГО.

* Гзір (вірм.) — сільський посильний.

Народні усмішки

ТО НІЧОГО!

Було це за царя. Зайшов один солдат до шинку. Взяв кухоль пива, сів за стіл та й п'є. Аж заходить генерал.

— Ваше превосходительство, сідайте вип'ємо! — каже солдат.

А генерал, глянувши на нього з-під лоба, грізно сказав: — Гусь свинье не товарищ!

— Та я такий гусак, ваше превосходительство, — відповів солдат, — що з будь-якою свинею можу випити!

Повідомив В. Г. КУШНАРЬОВ
з м. Мерефи Харківської області.

ЗНАЙШОВ ВИХІД

Це було колись давно. В однієї пані косарі косили траву. Втомилися та й прилягли відпочити. Аж гульк — пані їде. От один косар і каже:

— Давайте вставати та косить, бо вона не любить, коли наймити відпочивають.

А другий косар відповів:

— Лежіть і скубіть траву руками, а я уже знайду, що сказати...

От під'їжджає пані та й питає:

— Чого лежите?

А косар і каже:

— Оце, пані, дійшли до такої трави, що й коса не бере, так ми вирішили вручну її зірвати.

— О, це дуже добре, — похвалила пані, а потім почала інших косарів гукати, що неподалік косили:

— Гей, сюди йдіть, лягайте і рвіть траву, раз коса не бере!

Записав М. РЯСНИЙ
з с. Беївого Липоводолинського району Сумської області.

ПОВЕРНУВСЯ

На зборах механізаторів радгоспу виступає голова профкому:

— Да, товариші, треба визнати, що культурно-масова робота серед механізаторів у нас ще не на належному рівні. До цього часу ми стояли до неї спиною. То ж давайте піднімемо культурно-масову роботу на вищий рівень і повернемося до неї на 360 градусів!

Повідомив М. Г. ДЕЦЮРА
з с. Окопа Лубенського району Полтавської області.

МІЦНІ ЧОБОТИ

Казав дід онукові:

— От ти навіть року не поносив чобіт і уже порвав, а я ж бувало по 25 років носив.

— І щороку носили? — запитав онук.

— Аякже! Щороку, коли на різдво та на паску до церкви ішов.

Повідомив І. ЗАХАРКО
з м. Білопілля Сумської області.

ТАК ЗА ТАК

Іде жебрак, а назустріч йому пан.

— Куди це ти ідеш, жебраче?

— Хліба просити.

— Зайди до мене, нарубай дров.

— Добре пане, — відповів жебрак, — а ви візьміть мій кошик та обійдіть пару хат, поки я дров нарубаю.

Повідомив Н. МАРТИНЮК
з м. Кременця Тернопільської області.

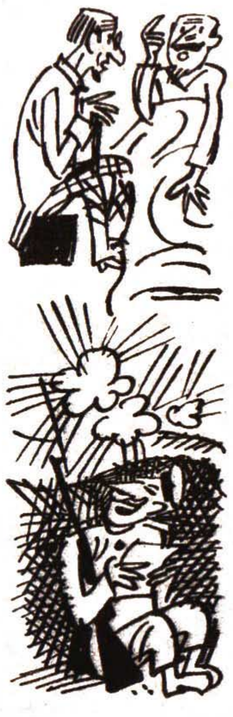

ПОКУПЕЦЬ ЗАВЖДИ ПРАВИЙ

В одній крамниці крамар сварить свого прикажчика:

— Я чув, — каже крамар, — що ти сварився з покупцем. Знай же кінець-кінцем, що покупець завжди має рацію.

— Ага, — каже прикажчик, — воно й справді так, бо цей добродій сказав, що наш магазин злодійський, а його господар — негідник...

ПОГАНА ПАМ'ЯТЬ

Хворий урядник поскаржився своєму знайомому на те, що має погану пам'ять і геть усе забуває.

— Якщо ти такий дурень, що все забуваєш, то записуй усе в блокнот, як то роблю я.

Повідомив І. Я. ВАВРИК
з м. Львова.

ПЕРЕД АТАКОЮ

Це було наприкінці першої світової війни. На передній край прибули молоді солдати. Надійшов наказ атакувати. Але ніхто з окопу не виліз. Тоді підбіг кадет і, розмахуючи шаблюкою, закричав:

— Вперед! Порубаю!

А один солдат, хитро примруживши очі, відповідає йому:

— Ваше скородіє, не хочемо по рублю! Якщо навіть по п'ятірці давати будете, все одно не підемо!

Повідомив А. М. ГУРИК
з с. Дивного Роздольненського району Кримської області.

НОТАТКИ ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ОБІЙШЛИ ПО СЛУЖБІ

Американські газети повідомляють, що Пентагон вирішив запровадити чини для... службових собак, які «спеціалізуються» в Південному В'єтнамі. Там американські вояки використовують собак для полювання на в'єтнамців, що ховаються від карателів.

Згідно з собачим «табелем про ранги», кожен псюга може дослужитися до сержанта.

Бульдог по кличці «Клінкер» уже удостоївся цієї честі. Щоправда, собачі специ вважають, що «Клінкера» трохи обійшли по службі — йому сміливо можна присвоювати офіцерський чин.

А там, дивись, і на генерала вигавкається. Собаки — тварини розумні. Правда, пентагонівські генерали, якщо судити по їх діях, лютіші. І в цьому відношенні «Клінкерові» доведеться загартовувати свій характер, щоб не відстати від колег у генеральських чинах.

НЕ КИЙКОМ, ТО ОБ'ЄКТИВОМ

У деяких західноєвропейських країнах під час демонстрацій поліцейські переодягаються в цивільний одяг, начіплюють на піджаки значки «преса» і клацають у натовпі фотоапаратами.

Фотознімки потім фігурують в суді, як докази звинувачення проти учасників демонстрації.

Ну й поліція метка пішла! Де кийком не дістане, там фотооб'єктивом торохне, а свого не пропустить!

СУД СКОРИЙ...

...продемонстрували афінські служителі Феміди, коли адвокат Костянтин Кизирідіс, захищаючи групу прогресивно настроєних студентів, звернувся до суду з проханням «виконувати свої обов'язки з усією об'єктивністю і відповідно до присяги».

Судді блискавично зреагували на прохання адвоката. Його самого тут-таки було взято під варту і засуджено до року тюрми суворого режиму за... «образу суду».

ЛИПКОРУКА ЕЛІТА

В Західному Берліні було відкрито художню виставку, на яку запросили виключно еліту міста. При вході суворі контролери перевіряли спеціально видані запрошувальні квитки.

Простим смертним годі було й мріяти переступити поріг виставки.

Виставка тільки для еліти!

А коли еліта розійшлася, виявилося, що одна із найцінніших картин зникла.

СОМНАМБУЛИ, В АТАКУ!

Агентство Асошіейтед прес повідомляє, що Пентагон асигнував велику суму Пенсільванському університетові для досліджень впливу гіпнозу на психіку солдата.

Пентагонівські генерали мають намір дізнатися, як поводитиметься на війні загіпнотизований солдат: може, він не знатиме, що таке страх, совість, сумління, гуманність?

Щодо останніх трьох моральних якостей, то багато хто з тих американських вояків, що чинять розбій у В'єтнамі, позбавлені їх і без гіпнозу.

А позбутися страху за власну шкуру їм навряд чи й гіпноз допоможе.

ЗГАДАВ, БАЧИТЕ, ПРО ЗАКОН

Колишній гітлерівський офіцер Віллі Лагес звернувся до нідерландського уряду з вимогою призначити йому пенсію на підставі закону, який передбачає пенсії іноземцям, що проживали в країні багато років.

Віллі прожив у Амстердамі аж двадцять чотири роки. Чотири роки як офіцер окупаційної поліції і двадцять років як в'язень місцевої тюрми, куди його запроторили за «діяльність» попередніх чотирьох років.

Мал. Герберта Блока з газети «Інтернейшнл геральд трібюн».

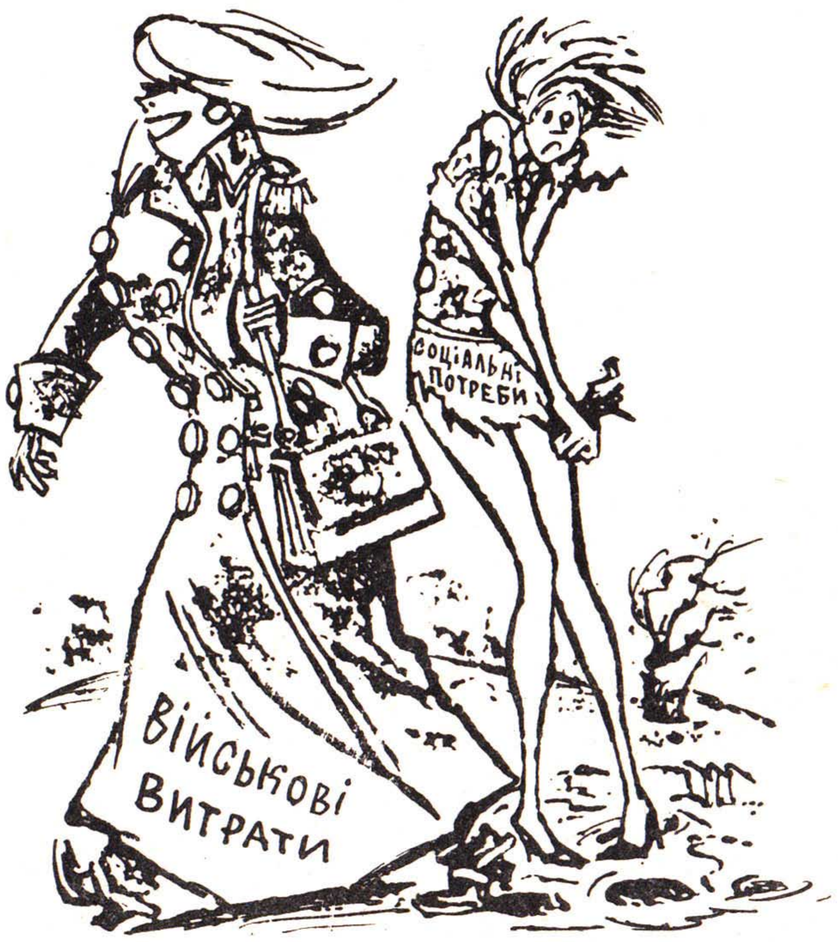

Вашінгтонська мода: максі — на військові потреби, міні — на соціальні.

Мал. А. СВИНЦОВА

«НАКОСТИЛЯЛИ».

ГОЛОВНЕ — ПРИВІТНІСТЬ

«Будьте привітними одне з одним!»

Так повчає мільйони своїх читачів західнонімецький газетний король Аксель Цезар Шпрінгер.

І до чого ж привітний він сам!

Особливо до жіночої половини роду людського.

Кожної весни пан Шпрінгер виходить на вулиці рідного Гамбурга й з посмішкою, про яку вже так багато написано його послужливими журналістами, роздає свіжі квіти зустрічним жінкам і дівчатам. На широке висвітлення цієї зворушливої церемонії також уже чимало газетного, а ще більше — фотопаперу переведено.

Звичайно, розхвалюючи привітність газетного короля, запопадливі репортери обминають одну деталь: те, що преса Шпрінгера спеціалізується головним чином на роздмухуванні реваншизму; що за розмальованими фасадами його газет і журналів ховається найрозперезаніша людиноненависницька пропаганда.

Але ми — не про те. Ми — про взаємну привітність, особливо коли йдеться про жінок...

Недавно на першій сторінці своєї найбільш розповсюдженої газети «Більд» Аксель Цезар Шпрінгер блискуче продемонстрував це. Солідними літерами тут виділено заголовок, який можна буквально перекласти так: «Жінки мають у голові менше, ніж чоловіки». Якщо й не буквально перекладати, все одно суть залишиться та сама...

Чому раптом Шпрінгер звернувся до цієї теми?

А то він прилучився до дискусії, яка довгенько вже точиться і в Західному Берліні, і в ФРН. Тут ніяк не вирішать, чи слід жінкам за однакову роботу платити стільки ж, скільки чоловікам. Тепер платять менше, посилаючись то на якісь «німецькі традиції», то просто на те, що жінки — це ж не те, що чоловіки...

І от пан Шпрінгер, цей привітний (особливо до жінок!) чоловік, сказав своє вагоме слово з приводу такого складного питання — умістив на другій сторінці тої «Більд» статтю, де, з посиланнями на різні джерела, зокрема на святе письмо, обгрунтовується оте, вміщене на першій сторінці, визначення розумових здібностей жіночої половини роду людського...

А наступної весни галантний пан Аксель Цезар Шпрінгер, звичайно, знову буде на вулицях Гамбурга роздавати жінкам і дівчатам свіжі запашні квіти і чарівно усміхатися.

А чому б і ні?! Квіти ж обходяться дешевше, ніж справедливо оплачена жіноча праця, а привітна усмішка пану Шпрінгеру даром обходиться.

А точніше, — та усмішка взагалі нічого не варта!

СЦЕНИ З СОБАЧОГО ЖИТТЯ

Нещодавно бездомні мешканці Токіо були до сліз зворушені, прочитавши в газетах, що в їхньому місті відкрито найбільший у світі й найкомфортабельніший готель-пансіонат для... собак.

Коли власники собак від'їздять кудись, вони мають змогу помістити своїх четвероногих друзів у готель-пансіонат, де тим гарантується виключне обслуговування: окремі кімнати з телевізорами і картинами на стінах. Сюжети картин — сцени з собачого життя.

Щоранку мешканців пансіонату провідує висококваліфікований ветеринар.

НЕ ТІ ЗАРІБКИ

Рональд Лі Міллер до недавнього часу був серед особистих охоронців президента Ніксона.

Але Рональда, мабуть, не влаштовувала заробітна плата, бо він покинув службу у президента і подався в гангстери. Там Рональдові одразу ж поталанило, — він викрав дитину одного мільйонера і одержав за неї 250 тисяч доларів викупу.

Американські газети пишуть, що серед «майстрів» «кіднеппінга» (викрадення дітей) за сумою викупу Рональд Лі Міллер посідає в Штатах третє місце і може претендувати на бронзову медаль.

З олівцем по Олександрівці

Міста, як люди — у кожного своя слава. Париж, скажімо, знаменитий Ейфелевою баштою, Рим — папою римським. Олександрівка (та, що на Кіровоградщині) — фундукліївським шляхопроводом. Шляхопровід в Олександрівці будується швидше, ніж будувався кафедральний собор у Львові, але довше, ніж газозаправна станція у тій же Олександрівці.

Але давайте все по порядку.

В Олександрівці мені за гіда був місцевий художник. Він і запропонував редакції Перця свої замальовки. Нам залишилося тільки прокоментувати їх. Почнемо із заголовка.

Перш за все, чому там літера «А» виправлена на «О»? Це, думається, натяк Володимирові Іллічу Савенку — начальникові Олександрівського автопідприємства. Художник натякає, що поправки слід би давно внести і на автобусних маршрутних табличках:

«Александровка — Млин», «Олександрівка — Кольцевой».

Малюнок перший підтверджує, що т. Савенко має послідовників. Зокрема, серед торговельників — «Хлеб ласкаво просимо» — і, додамо, серед працівників закладу, на якому красується вивіска «Готель Александровского комбината коммунальных предприятий». Вони, певно, вважають, що безграмотність — це одне, а культура — то зовсім інше.

Малюнок другий теж ілюструє «олександрівську культуру». Така «культура» — типове явище на вулицях чи то пак... на парканах, телеграфних стовпах і деревах райцентру. Мабуть, такі оголошення звеселяють душу голови селищної Ради Федора Івановича Пітенка.

Ось два зразки з олександрівських «об'явлєній».

«Об'явлєніє» перше: «Хто позичив велосипед синього цвєта, прошу поставити на місце. Він стояв коло стовпа від почти».

Друге: «Продаєтца сіпаратор Михайло Іванович В. Обращайтесь в любе времня послі роботи».

Подібні «шедеври» радимо прибивати не на деревах, а на дверях селищної Ради, поки Федір Іванович не візьме цієї справи під належний контроль.

Малюнок третій — сценка в ресторані «Тясмин».

Це — перший етап знайомства відвідувача з ресторанним меню. На цьому етапі меню сприяє збудженню апетиту.

Другий етап — коли клієнт починає по тому меню щось собі замовляти на обід чи вечерю, а офіціантка у відповідь: «нема... нема...». Тоді у нього збуджується нервова система. На настрій директора ресторану це не впливає.

Малюнок четвертий — картинка із спортивного життя, яке буяє на спортивному майданчику 2-го імені Петровського цукрового комбінату.

Малюнок п'ятий — не ілюстрація до конкретного факту. Це — абсолютна вигадка художника. На будівництві майбутньої газової станції, яку збирається збудувати Олександрівська рембуддільниця, що під орудою С. В. Требушенка, нема не тільки гнізд та птахів, а й тієї цегли, яку туди час від часу завозять — вона кудись зникає.

Кажуть, що з неї кладуть стіни. Може, й так, але де саме — невідомо.

У всякому разі, стіни майбутньої газової станції від цього не ростуть.

Малюнок шостий — картина не типова: двоє на сходах з відрами, це — явне применшення. Художник має на увазі мешканців, які живуть на горішніх поверхах у будинках № 74 і № 76 по вулиці Леніна. Але коли у їхніх квартирах не буває води, то картина тут інша: «персонажів» не двоє, а — маса. До речі, плата за воду береться регулярно. Не регулярно тільки вода тече.

Малюнок (?). Власне, малюнка нема, а є поки що олександрівське горе. Зветься воно будівництвом фундукліївського шляхопроводу через залізницю. Особливо — це горе для водіїв, погоничів худоби, їздових, що сотнями збираються перед залізничним переїздом і годинами спостерігають, як мчать поїзди то в один, то в другий бік.

Горе і для дев'яти колгоспів району, що опинилися по той бік «кордону». Вони, як правило, під час жнив і вивозу цукрових буряків зривають усі графіки і плани через той шляхопровід, а заодно клянуть Артемівський ремонтно-механічний завод (Донецька область), який зриває план постачання необхідних металоконструкцій для будівництва цього об'єкту.

А малюнка цього нема ось чому: щоб замалювати весь транспорт, який тут годинами простоює, то треба було б розмахнутися на ціле панно...

Як і всі міста нашої республіки, Олександрівка будується і росте. Росте і змінює своє обличчя. У кращий, розуміється, бік. В Олександрівці за останні роки виросли багатоповерхові житлові будинки; збудовано пошту, кінотеатр, ресторан; славно упорядковано вулицю Леніна. Будуються новий готель, школа, райлікарня, дитячий комбінат... Але кожне місто може стати ще кращим, ніж є, і для цього не завжди тільки кошти потрібні. Для цього потрібні ще й любов і повага до міста, в якому ти живеш.

З олівцем мандрували, записували і малювали О. ЧОРНОГУЗ та Б. КУМАНСЬКИЙ.

Кіровоградська область.

«ЩАСЛИВЕЦЬ»

ПРИГОДА

Ранок. Сніг. Година пік.
Мчить прудкіше зайця
По проспекту чоловік
У трусах і майці.
На роботу люд спішить,
Сміх веселий лине:
— Гляньте, дон-жуан біжить
Із нічної зміни!
Галасує дітвора:
— Заблудивсь лунатик!..
— Де — лунатик?.. Це з Дніпра
«Морж» біжить, фанатик.
— Бачте! — тіточка одна
Просвіща знайому.—
Приймака (хі-хі!) вона
Вигнала із дому.
Горло басом хтось дере:
— Так було і в кума:
Випив чарку — не бере!..
Випив шосту — не бере!..
На п'ятнадцятій взяло...
І пальто й костюма.
Раптом — сюр-р — спинив сержант
В негліже мужчину:
— Що за лихо-маскарад?!
Поясніть причину!
Синій, весь, бо змерз дивак,
Радістю ж аж сяє:
— Я — щасливий! Бо хоч так
Виліз із трамваю.

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

Мал. О. АЛЬОШИЧЕВА

— Наш бухгалтер чудово обходиться без шампурів.

Сатиричні мініатюри

ДРУЖБА

— З Волами наче рідні живемо, —
Усім хвалилося Ярмо.

У МАГАЗИНІ «ДИТЯЧИЙ СВІТ»

Дивлюся на вітрину —
З десяток мавп... І кіт...
На них зійшовся клином
Увесь дитячий світ.

НАСЛІДУВАЧ

Сатирик з **Вишні** приклад брав,
А твори **липові** писав.

ПРО ЯВИЩЕ

Не все те — явище,
Що каже: «Я — вище!»

МОРСЬКА ПІСНЯ

Про море ішлося у пісні,
Але слова були прісні.

ЦІНИТЕЛЬ МИСТЕЦТВА

Береться судити про оперу й драму,
А сам лиш по картах
Зна «Пікову даму».

ЗА АРХІМЕДОМ

Іще в яйці, іще з-під квочки
Курчатко мовило слівце:
— Мені б лише опори точку,
І... розкололося б яйце.

Микола БОБИР.

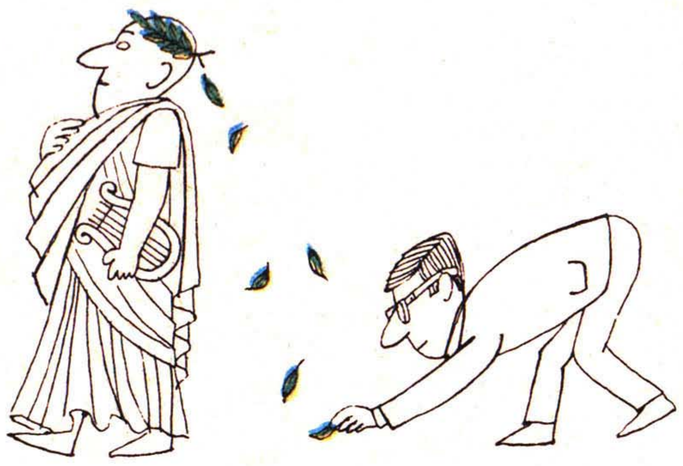

Епігон.

У нас гостює угорський художник Кайян

Подаємо кілька його малюнків

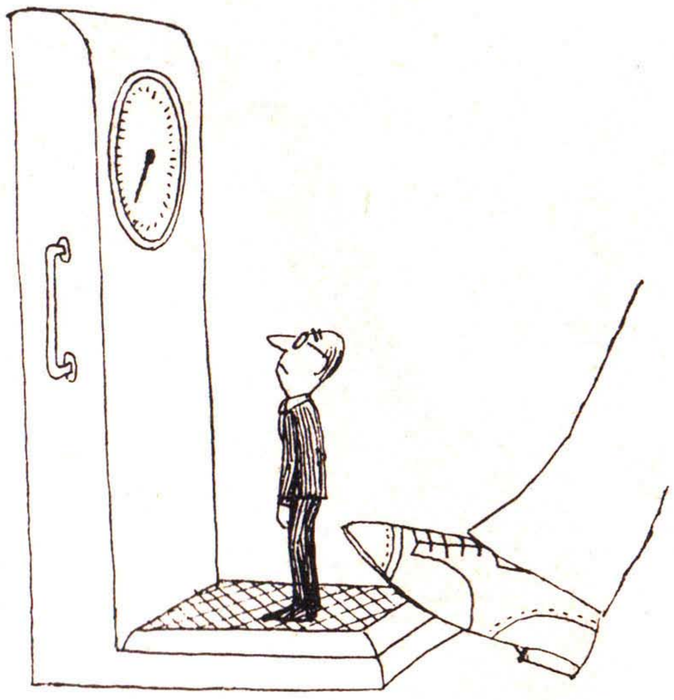

Протекція.

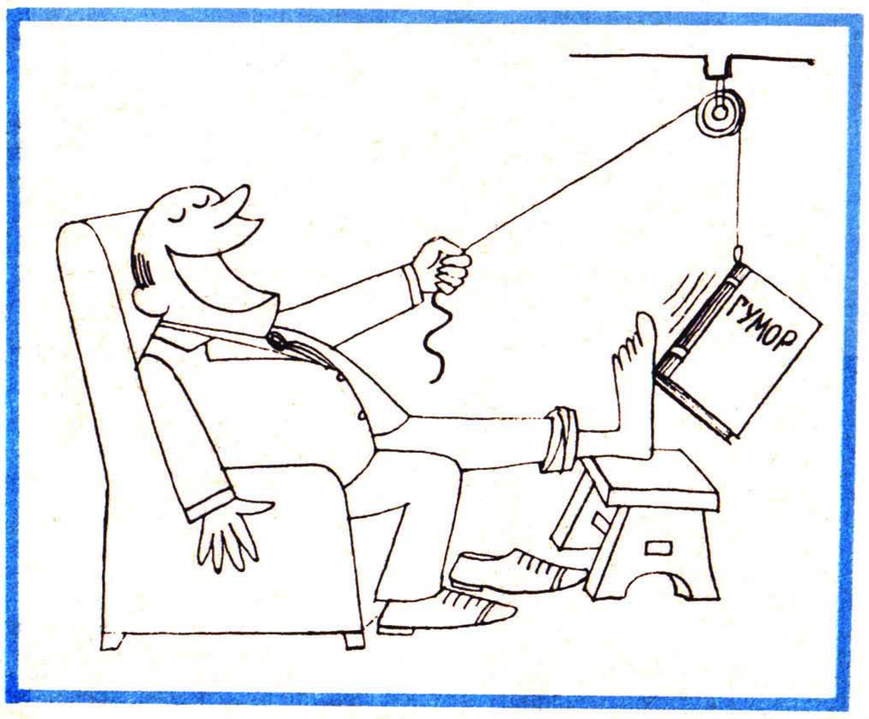

Вимогливий читач.

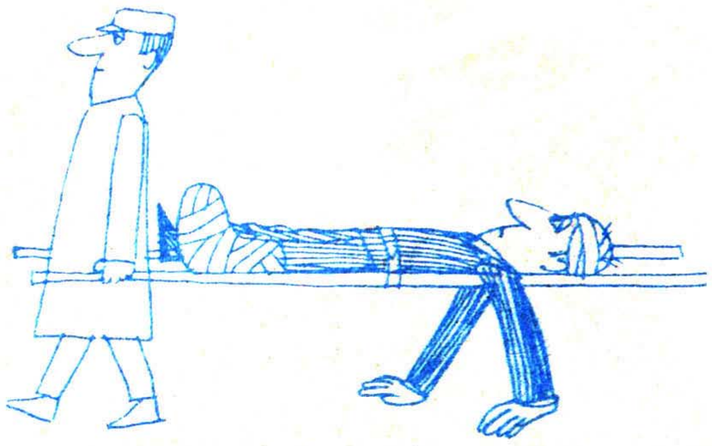

Раціоналізація.

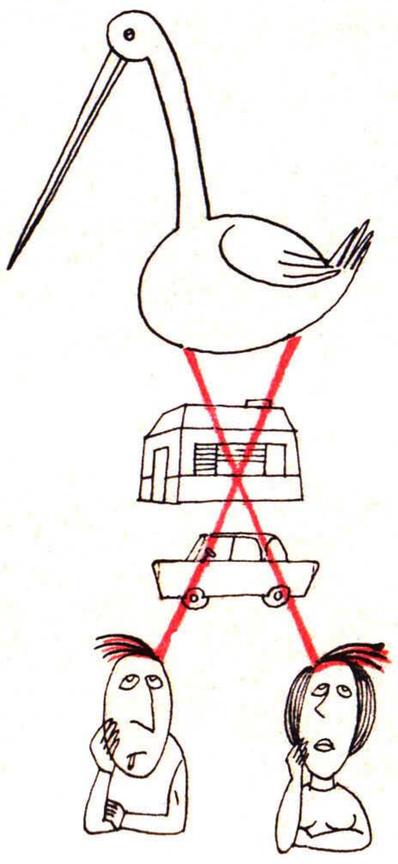

Сімейні плани.

Що в нього на мислі.

Санітарна година.

КРОСВОРД, ВІСІМ ЛІТЕР

ГУМОРЕСКА

Якось до мене в кабінет зайшов Віктор Григорович.

— Найвища гора світу. Сім літер...

Я знав, що це Еверест, але закомизився і сказав байдуже:

— Не знаю.

Віктор Григорович пронизливо подивився на мене й вийшов.

Через два дні на виробничій нараді він сказав:

— Окремі товариші, я не буду називати їх прізвищ, нехтують своїми безпосередніми обов'язками, порушують трудову дисципліну, псують державне майно. От заходжу я два дні тому до товариша Чухна — і, що б ви думали, він робить? Сидить, дивиться у вікно і гризе державну ручку. До того ж Чухно останнім часом з неповагою ставиться до товаришів. Від таких працівників ми будемо звільнятися, — погрозливо закінчив він.

А наступного дня я одержав перше попередження за порушення трудової дисципліни, псування державного майна та зарозуміле ставлення до колективу.

Минув тиждень. І знову Віктор Григорович поцікавився:

— Стародавня назва Дніпра. Вісім літер...

— Борисфен, — бадьоро відповів я.

— Правильно! — зрадів Віктор Григорович. — А от інше: музичний інструмент. Дев'ять літер.

— Балалайка.

Віктор Григорович пішов з мого кабінету задоволений, наче виграв по лотереї автомашину «Москвич».

І тоді я вирішив теж зайнятись розгадуванням кросвордів. За день до того, як журнал потрапляв до Віктора Григоровича, я вже мав відповіді на всі запитання кросворда. Іноді, щоправда, доводилось цілу ніч порпатися у різних довідниках, але зате вранці!.. На будь-яке запитання Віктора Григоровича я відповідав коротко, точно, навіть не замислюючись.

Згодом у моїй трудовій книжці з'явилася подяка за раціональне використання робочого часу і збереження державного майна. Я дійсно зберіг пляшечку чорнила, оскільки писав кульковою авторучкою.

На черговій нараді Віктор Григорович поставив мене за приклад усім працівникам і закінчив свій виступ словами:

— Такі працівники нам необхідні, як сонце — п'ять літер, повітря—сім літер, і вода — чотири літери.

Цілий день переді мною стояли квадратики кросвордів, я ходив по кабінету й машинально повторював:

— Ялта — чотири літери, телефон — сім літер, Мадагаскар — десять літер...

І коли одного дня задзвонив телефон і Віктор Григорович попросив принести протокол останньої виробничої наради, я не задумуючись випалив у трубку:

— Зараз — п'ять літер, принесу — сім літер, протокол — вісім літер.

...Знайомий психіатр, до якого я звернувся, порадив мені змінити обстановку. Я негайно ж подав заяву про звільнення з роботи за власним бажанням.

Заява чомусь вийшла у формі кросворда. Розв'язавши його, Віктор Григорович якось дивно глипнув на мене й тут же написав резолюцію: «Звільнити».

— Спасибі — сім літер, — сказав я.

Едуард КАМІНСЬКИЙ.

Порадь, будь ласка, як привітати із святом начальника Маневицького районного вузла зв'язку т. Гавриленка. Односельці радять — по телефону. Телефон у нашому колгоспі є. Більше того: вже 5 років є навіть автоматична телефонна станція. Але в район додзвонитися все одно неможливо. Доводиться т. Гавриленка вітати листовно. Але ми не певні, чи одержує він ті листи, бо відповідей ніколи не надсилає.

Тому нам радять зі святами і ювілеями вітати товариша Гавриленка тільки по телефону. Пробували, але нічого не чути. Голос т. Гавриленка радіо забиває. Як же нам бути?

Б. ЗАРІЧАНСЬКИЙ,
секретар партійної організації колгоспу «Україна».

с. Велика Осниця
Волинської області.

І до чого ж винахідливі люди бувають на світі! Ось послухай-но.

Заходилися сім промислових підприємств Запорізької області випустити сотню експериментальних культиваторів КППГ-3,5. Культиватори ці призначені для обробітку парів на півдні республіки. Та на заводах, либонь, не второпали, що до чого — подумали, що ми будемо обробляти не чорні пари, а водяну пару. От і втелющили в культиватори замість кованих робочих деталей литі. Звісно, усі вони одразу й полетіли к бісу...

Тепер підприємства свій брак виправляють. Правда, тут їм довелося зіткнутися з нелегкою проблемою: на чий рахунок віднести додаткові витрати? Бо над згаданими культиваторами мудрували й бердянські заводи — «Першотравневий», «Гідромаш» та «Дормаш», і токмацькі — імені Кірова та ковальсько-штамповочний, і мелітопольський «Автокольорлит», і запорізький електровозоремонтний... Але заводські винахідники блискуче впоралися з цією морокою: усі витрати вони віднесли на рахунок колгоспів і радгоспів, які й без того за кожен бракований культиватор по 1450 карбованців викинули...

Отож, як бачиш, Перче, творча думка на цих заводах — на висоті. Тому й просимо тебе відзначити тих винахідливих бракоробів твоєю увагою. Цілком заслуговують.

М. БІДУХА,
начальник Бердянського райуправління сільського господарства.

Запорізька область.

Ото б уже ти добро людям зробив, якби допоміг при Кам'янець-Подільському палаці піонерів гурток організувати.

Правда, гуртки тут є. Як свідчить друковане слово, тут «працюють слідуючі гуртки: судобудівельний, шахово-шашечний, історико-краєвидів, крою та тиття» й інші.

Вельми цікаві, як бачиш, є гуртки. Такі, що годі й второпати, що воно та до чого. Усе це надруковано на запрошеннях на дитячий ранок. Шістнадцятитисячним тиражем.

Усіх гуртків — двадцять два. Не мало ніби. А все-таки ще один до зарізу потрібний. Це гурток по ліквідації неграмотності.

Можна було б і запрошення надрукувати. Але замість «Добро пожалувати, дорогі діти!», як то на згадуваному вже запрошенні надруковано, треба написати: «Ласкаво просимо, дяді та тьоті!» Бо інакше, коли ті дяді та тьоті свою неграмотність у гуртку подужають, то ще подумають, що людям для них добра жаль. А ми ж, навпаки — тільки добра їм зичимо. І їм, і дітям отим, що їх писанину читати мусять.

В. СПІГЕР.
м. Кам'янець-Подільський.

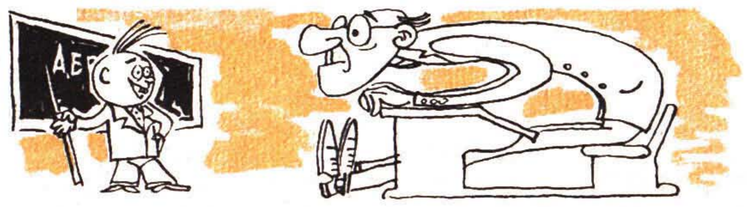

Як ти гадаєш, через що найкраще проціджувати брудну воду, яка тече з кранів у квартири? Через марлю чи густе полотно? З таким питанням ми звернулися й до голови Луцької міськради Івана Івановича Фуріва і завідуючого облкомунгоспом Янова Петровича Гриньова. А вони лише розводять руками та радять:

— Проціджуйте і пийте.

Проціджуйте, але через що? Це одне. І друге: мешканцям горішніх поверхів у передвихідні і святкові дні — й проціджувати нічого. Кажуть, нема тиску і нема води.

Отака справа з водою в Луцьку: одним потрібна марля, іншим — тиск. А усіх разом цікавить таке: на кого, Перче, натиснути так, щоб на горішніх поверхах навіть у передсвяткові дні була вода, а над проблемою, що краще — марля чи полотно, не треба було голови сушити.

О. БОГДАНОВИЧ,
працівник Волинського облфінвідділу.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ Перець мандрував «З олівцем по Калушу» і розповів про це у № 6 журналу.

Голова виконкому Івано-Франківської облради т. Кайкан повідомив редакцію, що фейлетон про незадовільну роботу підприємств побутового обслуговування було обговорено на засіданні виконкому Калуської райради і критику визнано вірною.

Райвиконком накреслив заходи по усуненню цих недоліків. Зараз провадиться ремонт основних майстерень райпобуткомбінату, фабрики індпошиву та ремонту одягу. У центрі старого Калуша відкрито кафе на 40 місць. Ведеться підготовка до відкриття молодіжного кафе. Майстерню по ремонту складної побутової техніки забезпечено запасними частинами. Вжито також заходів до прискорення будівництва Будинку побуту на 250 робочих місць.

★ У віршованій колючці «Наукова» метаморфоза» («Перець» № 8) зокрема писалося про те, що у с. Кордишівці Козятинського району (Вінниччина) було кілька ставків, але рибтрест, якому ці ставки передали, украй занедбав їх.

Як повідомив секретар Козятинського райкому КП України т. Святовець, цей факт відповідає дійсності.

Вжито заходів до реконструкції 4-х ставків, для чого виділено 300 тис. крб. В 1970-71 рр. ці ставки будуть реконструйовані і придатні для вирощування товарної риби.

СТРАШНЕ ПЕРО не в гусака...

«У 1965 році я купила дві частини корови у гр. Дорошенко, а третя частина корови лишилася у гр. Коздуб.

Прошу винести рішення, яким забрати одну частину корови у відповідача, щоб у мене була ціла корова, а 250 крб. за цю частину я йому сплачу».

(Із заяви).

—

«Громадянка Сидоренко розповсюджує по місту слухи, що вона вийшла за мене заміж, немаючи на це ніякого юридичного права».

(Із заяви).

Надіслала В. ПАНОВА.

м. Полтава.

* * *

«Я освіжився крепкіми духами, а лікар каже що від мене пре горілкою. Мені за нього соромно. З поплавком, а не знає що лице теж дихає».

—

«Завіряю вас, що лікарь помилився. Я дихав жінці, а в неї нюх кращий ніж у реактивів. За це даю голову на отрез».

—

«Ні самогону, ні спіртних напоїв я не вживаю майже два дні. Якщо був у мене запах, то це я надихався атмосфери медпункту».

—

«Лікарева трубка показала на мене то, що я бриюсь кожний день і мажусь дуже стойким одеколоном. Ось він і роздражає її».

—

«Проснувся о пів на четверту, в середині пече. Схопив битончика з молоком і випив, а... там було пиво. Думав проскочу, та не вийшло».

Переписав з пояснювальних записок Ів. ФОМІН.

м. Миколаїв.

* * *

«ОБ'ЯВА

Доводиться до відома всіх, що для годівлі колгоспникам виписується солома скільки кому треба, але в першу чергу тим у кого на утриманіє худоба.

Правління».

Надіслав М. МЕДВІДЬ.

Село Голубече
Крижопільського району
Вінницької області.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

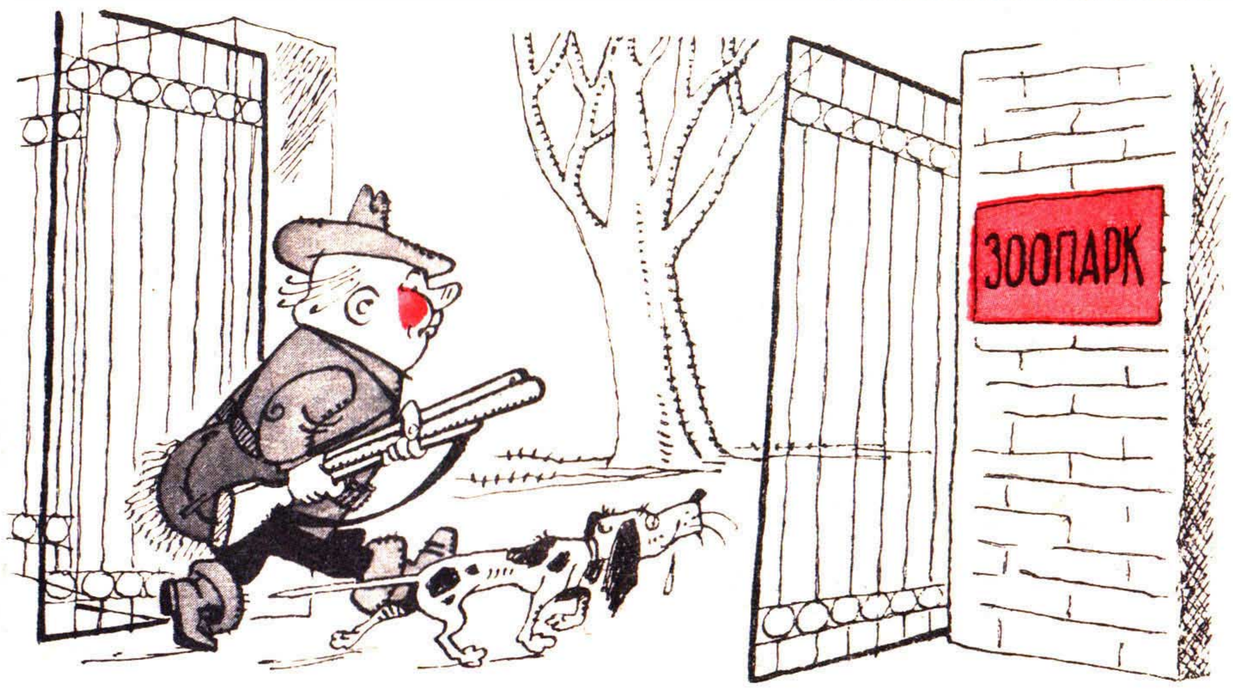

Без слів.

Головний редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН (заст. головного редактора), С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, О. МИХАЛЕВИЧ, Д. МОЛЯКЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК, І. СОЧИВЕЦЬ (відповідальний секретар), В. ЧЕПІГА.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Тел. 41-82-12. 41-83-46, 41-83-79. Для телеграм: Київ Перець. Ціна 24 коп. на місяць.

Журнал «Перец» № 20 (846) (на украинском языке). Виходить двічі на місяць.

Здано до набору 17. IX. 1970 р. Підписано до друку 2. X. 1970 р. Папір 70×108⅛. Фіз.-друк. арк. 2. Умовн. друк. арк. 2,8. Обл.-вид. арк. 4,54.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець»

БФ 11311. Комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94. Зам. 05247. Тираж 1.950.000 прим.

Відсканував і опрацював Олег ЛЕСЬКІВ для спільноти:

HTTP://PEREC-UA.LIVEJOURNAL.COM/